

Adventes Vēstis

2020
JŪNIJS
#293

SEPTĪTĀS DIENAS ADVENTISTU
LATVIJAS DRAUDŽU
SAVIENĪBAS IZDEVUMS

**KUR TU RODI
DZĪVESPRIEKU?**

**BĪSTIES DIEVU
NO VISAS SAVAS SIRDĀS**

UZTICĪBA DIEVAM

Jauniešiem:
Izejiet no pilsētām

Bērniem:
Mieru ES jums dodu

Saturs:

04

LATVIJAS ZIŅAS

06

VĀRDS MĀCĪTĀJAM

Bisties Dievu no visas savas sirds

07

LIECĪBA

Žēlastība vakar, šodien un mūžīgi

08

PA BĪBELES LAPPUSĒM

Atklāsmes grāmata.

Apokalipses kopsavilkums, 18. daļa

10

TĒMA

Kur tu rodi dzīvesprieku?

14

DIENASGRĀMATA

Lūgšanu dienasgrāmata

16

VESELĪBA

Uzticība Dievam

18

SABATSKOLA

Glāzera klade.

Sabatskolas galvenais uzdevums;
konspekta sastādīšana

19

AKTUĀLAIS JAUTĀJUMS

Vai nedēļas dienu secība ir
saglabājusies nemainīga kopš
senatnes?

20

MŪSU VĒSTS

Trīs eņģeļu vēstis, 6. daļa

22

JAUNIEŠI

Izejiet no pilsētām

26

BĒRNI

Mieru ES jums dodu

Adventes Vēstis ir Septītās dienas adventistu Latvijas
draudžu savienības izdevums.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.

Iznāk reizi mēnesī. Tirāža: 700 eks.

Galvenā redaktore: Anitra ROZE

Redakcija: Agris BĒRZIŅŠ, Vineta KRAULIŅA,

Vilnis LATGALIS, Mārīte LIPSKA,

Andris PEŠELIS, Ance ZELČA

Dizains un makets: Libri Style SIA

Izdevējs: SDA Latvijas draudžu savienība

Adrese: Baznīcas iela 12A, Rīga, LV-1010

E-pasts: adventesvestis@inbox.lv

Iesūtītos materiālus redakcijai ir tiesības rediģēt.

Par reklāmas izvietošanu uz 4. vāka rakstīt

adventesvestis@inbox.lv.

VĀRDS REDAKCIJAI

Sveicināti jūnijā!

Vasaras sākums parasti jau pats par sevi rada dzīvesprieku, vai ne? Arī dzīvojot neierastā un savā ziņā sarežģītā laikā. Kaut gan dažkārt ļauties tās bezrūpībai nemaz nav viegli. Īpaši, ja sarežģītais laiks radījis nopietnas grūtības finansēs, darbā, ģimenē... Iespējams, kāds no jums, kas lasāt šīs rindas, pandēmijas laikā zaudējis darbu, bijis spiests atrasties maz apmaksātā vai pavisam neapmaksātā dīkstāvē, varbūt kāds, vēl ļaunāk, saskāries ar slimību. Iespējams, kādi no jums jau sen nav satikuši savus mīļos cilvēkus. Iespējams, daudziem no jums ļoti pietrūkst draudzes sadraudzības – māsu un brāļu, ar kuriem kopā svinēt sabatu dievkalpojumos un mājas grupās, pulcēties lūgšanu sapulcēs. Telekonferences, Zoom un WhatsApp, protams, ir liels atbalsts, tomēr nekas no tā neaizvieto klātienes tikšanos. Kā visā šai laikā nezaudēt dzīvesprieku?

Varbūt atbildēt uz šo jautājumu palīdzēs jūnija numura Tēmas raksts “Kur tu rodi dzīvesprieku?”, kurā savas atbildes uz šo nemaz ne tik vienkāršo jautājumu snieguši dažādu paaudžu Dievs bērni.

Rubrikā *Vārds mācītājam* Baltijas ūnijas prezidents Ivo Kēskis kavējas pārdomās, ko nozīmē no visas sirds būties Dievu, bet Aktuālais jautājums aplūko kalendāra izmaiņas un to, vai tās atstājušas iespaidu uz nedēļas dienu ciklu.

Kā aizvien lasītāju atziņu bagātinās raksts par triju eņģeļu vēstīm (šoreiz – raksta noslēdzošā daļa) un Atklāsmes grāmatas seminārs. Būs arī citas ierastās sadaļas, bet līdzās tām – Latvijas ziņu lapā – liecība kā krīzes laiku izdzīvo Ogres draudze, kā arī sākums Lūgšanu dienasgrāmatai, ko draudzes māsa Daina, meklējot stiprinājumu Dievā, rakstīja un turpina rakstīt visu šo laiku.

Ja arī jums šai laikā bijušas kādas atziņas vai piedzīvojumi, ar kuriem vēlaties dalīties AV lappusēs, gaidīsim jūsu vēstules elektroniskā vai papīra formātā!

Jauku, Dieva svētību vasaru!

Anitra Roze,
AV galvenā redaktore

VĀRDS LDS PREZIDENTAM

Mēs dzīvojam laikā, kad daudzas lietas noris ne tā, kā bijām pieraduši iepriekš – mācības un darbs notiek “no mājām”; internets un virtuālā vide ir “jaunā pasaule”, kurā tiek pavadīta arvien lielāka un nozīmīgāka mūsu dzīves daļa. Arī dievkalpojumu ierakstus un tiešraides šobrīd varam vērot, neizejot no mājām. Bet šajā negaidīto pārmaiņu laikā iezīmējas arī jaunas problēmas. Neierastajos apstākļos cilvēki piedzīvo paaugstinātu stresu gan no vientulības, gan dažādajiem ierobežojumiem, gan no tā, ka visa ģimene ir mājās un pastāvīgi kopā, gan no neziņas par to, kas mūs sagaida tuvākā vai tālākā nākotnē. Kur lai rodām stabilu mieru un prieku šajā negaidītiem pāvērsieniem bagātajā situācijā?

Bieži vien atbildes uz šķietami sarežģītiem un grūti atbildamiem jautājumiem ir pārsteidzoši vienkāršas un lakoniskas. “Ticība

sniedz mieru, un palaušanās uz Dievu sniedz prieku.” Tā raksta Elena Vaita grāmatā “Liecības draudzei”. (LD 2, 321) Ticība jeb uzticēšanās Dievam patiešām spēj piepildīt mūsu dzīvi ar nezūdošu prieku, kas, apvienots ar mieru no Debesu pagalmiem, dara dzīvi gaišāku, cerīgāku un darbīgāku. Prieks ir mūsu dzīves svarīga sastāvdaļa, pozitīva enerģija, kas dod spēku dzīvot, darboties un iedvesmot arī citus cilvēkus uzticēties Dievam. Miers ar Dievu un līdzcilvēkiem ir stāvoklis, kuru mēs ikviens klusībā vēlamies sasniegt. Prieks un miers ir divi no Svētā Gara augļiem, kas liecina par Dieva tuvumu un klātbūtni mūsu dzīves norisēs. Bībele atklāj, ka tā ir arī Dieva eņģeļu klātbūtne, kas mūs apņem ar savu miera un prieka atmosfēru.

Vienkārša un patiesa uzticēšanās Dievam jebkurā dzīves situācijā apvienojumā ar grēku nožēlu un

atstāšanu, kā arī gatavība savus plānus pakļaut Dieva gribai ienesīs mūsu dzīvē nebijušu mieru un prieku jebkuros apstākļos un dzīves sarežģījumos.

Pievienojos apustuļa Pāvila novēlējumam, ko varam lasīt Vēstulē romiešiem: “Bet cerības devējs Dievs lai piepilda jūs ar visu prieku un mieru ticībā, lai jūs kļūtu bagāti cerībā Svētā Gara spēkā.” (Rom. 15:13)

Vilnis Latgalis,
SDA Latvijas draudžu
savienības prezidents

ĀRKĀRTAS STĀVOKĻA PIEZĪMES

Tāds dīvains laiks! Iepriekšējos gados maijā, beidzoties apkures sezonai, sēdējām dievnāmā pie atvērtiem logiem, dziedājām dziesmas par pavasari un pagalmā fotografējāmies pie ziedošajām tulpēm un košumkrūmiem. Šogad? Viss liekas kaut kādā mērā apstājies, sastindzis, draudīgs. Kas būs? Ko varam sagaidīt no nākotnes?

Kad martā saņēmām paziņojumu par dievkalpojumu atcelšanu, pirmās izjūtas bija neizpratne un bailes: kas tagad notiks ar draudzi? Kad beigsies ārkārtas stāvoklis un dievnama durvis atkal atvērsies dievkalpojumiem, vai vispār būs vēl kāds, kas vēlēšies uz turieni iet? Mēs taču zinām, ka viens no galvenajiem draudzes veselības un izaugsmes priekšnoteikumiem ir tieši sadraudzība, kura ārkārtas stāvokļa diktēto noteikumu dēļ likās neatgriezeniski zaudēta. Dievs, mēs ticam, ka Tu visu kontrolē! Tad saki, kāds šobrīd ir Tavs plāns mūsu draudzei?

Pamazām Dieva plāni sāka atklāties. Vispirms – modernās tehnoloģijas, kuras reizēm slavējam, bet biežāk gan pelnīti vai nepelnīti peļam, kad ar tām sāk pārāk aizrauties mūsu bērni. *WhatsApp* grupiņa mūsu draudzē jau bija, bet tagad tā kļuva īpaši dzīva un mīla.

Bažas par draudzes garīgo veselību atkāpās, kad piektdienas vakarā ieraudzīju tur daudzos “Svētīgu Sabatu!” un pievienotos skaistā saulrieta attēlus. Mūsu mācītājs Ainārs katru dienu ieliek 100 lūgšanu dienu materiālus; arī aizlūgšanu vajadzības un pateicības, kas citkārt tika izteiktas piektdienas vakaru lūgšanu sapulcēs, tagad nonāk *WhatsApp*. Mēdz teikt, ka ģimene, kas lūdz kopā, paliek kopā. Domāju, to pašu var sacīt arī par draudzi.

Mazliet vēlāk sekoja ideja par *Zoom* konferencēm sabatskolā. Brālis Mārtiņš uzņēmās administratora pienākumus, un sākām mēģināt. Sākums, kā jau vienmēr, nebija viegls: vienam nedarbojās skaņa, citam – attēls, bet pamazām iemācījāmies, un šodien (16. maijā) gan kadrā, gan aizkadrā bijām jau 13 dalībnieki. Tā, protams, ne tuvu nav visa draudze, bet šādi apstākļi aktivizē arī draudzkopības darbu – piezvanīt un parunāties ar cilvēkiem, kam nav pieejamas jaunās tehnoloģijas.

Mūsu dievnams? Pirmajās nedēļās tas izskatījās tukšs un pamests, ar Covid-19 ārkārtas stāvokļa paziņojumu logā, kaut arī lampiņas uz gala sienas uzraksta “Septītās dienas adventistu Ogres draudze” turpināja cerīgi spīdēt nakts tumsā. Kāda draudzes ģimene

vakara pastaigā nofotografējās zem uzraksta un *WhatsApp* ierakstīja: “Ar nepacietību gaidām atkalredzēšanos”. Vēlāk sapratām, ka Dievs dod mums lielisku iespēju paveikt remontus, ko vienmēr atlikām, lai netraucētu regulāros dievkalpojumus. Šajā pauzes laikā, neko netraucējot, būsīm tikuši pie jaunas grīdas un vēl dažiem uzlabojumiem, kuriem Dievs pat krīzes laikā brīnišķīgi piešķīra līdzekļus.

Krīzes un ārkārtas stāvokļi reiz beidzas. Apustulis Pāvils rakstīja, ka tiem, kas mīl Dievu, visas lietas nāk par labu. Ko Dievam būs izdevies mums iemācīt šajos mēnešos? Jaunās tehnoloģijas – noteikti, un tās neapšaubāmi mums vēl noderēs dažādos apstākļos. Tomēr vissvarīgākais, šķiet, ir jaunais sadraudzības līmenis, ko tagad esam apguvuši. Izrādās, ka patiesas attiecības attālums tikai stiprina. Kad atkal satiksimies klātienē savā dievnāmā, ļoti gribēšies visus apskaut. Varbūt to vēl nedrīkstēs, bet noteikti drīkstēs tad, kad Jēzus mūs būs iavedis Savā Debesu valstī. Tāpēc slava un pateicība Viņam arī par šo sarežģīto un neizprotamo laiku!

Ieviņa Bendža, Ogres draudze

Sludinājums

Žurnālu "Adventes Vēstis" un "Patmos" grāmatu centra grāmatas iespējams pasūtīt internetā, izvēloties piegādi pa pastu vai uz Omniva pakomātu.

LDS ĪPAŠUMU PĀRSKATS

SDA Latvijas draudžu savienību visā Latvijā veido 51 draudze un 4 draudžu grupas (Zilākalna, Strenču, Saulkrastu, Daugavpils), kurās ik Sabatu pulcējas mūsu draudzes locekļi.

No visām draudzēm puse pulcējas dievnamos, kuri pieder Latvijas draudžu savienībai, 9 draudzes pulcējas savos dievnamos, bet 22 draudzes pulcējas uz dievkalpojumiem īrētās telpās.

Dievnamu uzturēšana vienmēr ir bijis liels izaicinājums, skatoties gan no Savienības, gan pašu draudžu puses, jo lielākā daļa ēku nav jaunas un to sakārtošana un atjaunošana ir prasījusi un prasa lielus ieguldījumus.

Ik gadu no LDS puses esam ieguldījuši daļu saņemto līdzekļu mūsu dievnamos, lai tos atjaunotu, padarot par mājīgām un patīkamām vietām, kur pulcēties Dieva pielūgsmei un pagodināšanai.

No 2006. līdz 2019. gadam no LDS puses dievnamu renovācijā un celtniecības darbos ieguldīts vairāk nekā 584 046 EUR. 2019. gadā remontdarbi tika veikti Ventspils, Tukuma, Slokas, Rēzeknes,

Daugavpils, Aizputes un Baznīcas ielas 12a dievnamos, no LDS saņemtajiem ziedojumiem ieguldot vairāk nekā 137 430 EUR. Šīs summas tika ieguldītas no LDS puses, bet arī draudzes no savas puses ir ieguldījušas līdzekļus un darbu – cita vairāk, cita mazāk – savu dievnamu sakārtošanai.

Vēlos pateikties Dievam, ka Viņš ir svētījis draudzes locekļus un ka viņu sirdis ir bijušas atsaucīgas un uzticīgas savos ziedojumos!

Uz šo brīdi aktuālie celtniecības darbi skar tieši mūsu dievnamu sakārtošanu – gan mūsu centrālajā ēkā, Baznīcas ielā 12a, gan pabeidzot Jelgavas dievnama remontdarbus, lai abas šīs ēkas varētu turpināt droši lietot un tās atbilstu valstī noteiktajām prasībām. Abu šo ēku atjaunošanai vēl nepieciešami aptuveni 200 000 EUR.

Baznīcas ielas 12a ēkā veicami šādi darbi:

- jāpabeidz ēkas tehniskā projekta izstrāde, iekļaujot visas pārbūves, kas veiktas kopš ēkas atgūšanas no padomju varas,

- jāveic ēkas jumta nomaiņa, jo esošais jumts ir nolietojies,
- jāievelk ugunsdrošības signalizācija un jāatjauno ugunsdzēsības hidrantu darbība,
- jāpabeidz elektrosistēmu sakārtošana,
- jāveic labās puses kāpņu telpas atjaunošana,
- jāveic studijas paplašināšana, lai radītu iespēju veikt audio un video ierakstus mūsdienām atbilstošā kvalitātē (tas ir ļoti aktuāls darbs, kas būtu veicams viens no pirmajiem),
- jāatjauno tualetes un jāizbūvē ierīces, kas radītu iespēju ēkā iekļūt cilvēkiem ar īpašām vajadzībām.

Minēto darbu izpildei nepieciešams ap 130 000 EUR. Jelgavas dievnama ēkā jāveic šādi darbi:

- jumta nomaiņa,
- ugunsdrošības signalizācijas ierīkošana,
- ēkas fasādes atjaunošana.

Minēto darbu izpildei nepieciešams ap 70 000 EUR.

Vēlos pateikties visiem, kas ir atbalstījuši un atbalstīs draudzi ar saviem ziedojumiem, ziedojot tieši Celtniecības fondā, kura līdzekļi tiek izlietoti ēku sakārtošanai!

Noslēgt gribu ar reiz Mozus izteikto aicinājumu tuksnesī, kad Izraēls bija izgājis no Ēģiptes un atradās ceļā uz apsolīto zemi un kad Mozus bija saņēmis aicinājumu no Dieva celt Telti, kur Dievam mājot: “Lai ikviens, kuru sirds mudina, pienes labprātīgu upuri un ziedo zeltu, sudrabu un varu, kā arī citus materiālus!” Interesanti, ka Mozum pēc kāda laika bija jāizdod jauna pavēle – lai tauta pārtrauktu nest ziedojumus, jo to bija gana! Šādu liecību varam izlasīt 2. Moz. 25. un 36. nodaļā.

14 gadu laikā no saņemtajiem ziedojumiem dievnamos esam ieguldījuši gandrīz 600 000 EUR, bet vēl ir nepieciešams ap 200 000 EUR, lai sakārtotu dievnamu ēkas Jelgavā un Baznīcas ielā 12a.

Paldies visiem, kas ir ziedojuši mūsu dievnamu atjaunošanai! Būsim pateicīgi par katru ziedojumu, ko varēsiet dot labprātīgi, pēc savas sirds pamudinājuma!

Ilgonis Mazjūlis, LDS mantzinis

BĪSTIES DIEVU NO VISAS SAVAS SIRDS

Ivo Kēsks (Ivo Kāsk) –
Baltijas ūnijas
prezidents

Bībeles pēdējā grāmata – Jāņa Atklāsmes grāmata – satur svarīgas Dieva vēstis ļaudīm, kuri dzīvo pasaules noslēdzošajās dienās. Mūsu draudzē īpašu uzmanību pievēršam tam, kas rakstīts Atklāsmes grāmatas 14. nodaļā: **“Un es redzēju citu eņģeli laižamies debesu vidū; tam bija mūžīgs evaņģēlijs sludināms tiem, kas dzīvo vīrs zemes, un visām tautām un ciltīm, valodām un tautībām; viņš sauca stiprā balsi: “Bīstieties Dieva un dodiet Viņam godu, jo ir atnākusi Viņa tiesas stunda; pielūdziet To, kas radījis debesis un zemi, jūru un ūdens avotus.”** (Atklāsmes 14:6, 7) Pirmais aicinājums visai pasaulei šajās dienās ir: “Bīsties Dievu!” Ikvienam tas ir jādzird un jāsaprot. Ko nozīmē bīsties Dievu?

Kad gāju skolā, tur par galveno skolotāju strādāja jauns cilvēks. Sauksim viņu par Verneru. Taču tolaik viņš man šķita vecs vīrs. Ja neklūdus, viņam bija aptuveni trīsdesmit gadi. Tas bija laiks, kad ikvienam durvīm lielajā skolā bija sava atslēga. Par laimi, mūsdienās ir slēdzeņu sistēmas, kuras slēdzamas ar vienu atslēgu. Verneris bija svarīgs vīrs skolā, un viņa atslēgu ķēdē karājās ducis atslēgu. Ķēde bija tik gara, ka to nevarēja ievietot kabatā, tādēļ Verneris staigāja pa skolu, turot atslēgu saišķi rokā. Staigādams apkārt, viņš grabināja šo saišķi, radot troksni. Kad skolas zēni dzirdēja šo troksni, viņi uzreiz meta pie malas visus nedarbus. Vislabākais, ko viņi varēja darīt, bija bēgt prom vai paslēpties. Tas tādēļ, ka Verneris nesaprata jokus.

Vienalga, vai mana sirdsapziņa bija tīra vai biju vainīgs, man vienmēr bija bail no Venera parādīšanās. Tādēļ atslēgu šķindināšana manī radīja sliktas izjūtas.

Līdzīgā kārtā pirms vairākiem gadiem, braucot ar auto, man bija

bail no policijas. Bail bija ne tikai man, bet arī daudziem citiem. Tagad policija ir citādāka nekā toreiz. Tagad no policijas jābaidās pārkāpējiem. Taču tolaik tu varēji neizdarīt neko sliktu, bet, tev nezīnot, kaut kas nepareizs varēja būt noticis ar tavu automašīnu. Daudzi policisti lūkojās pēc katras izdevības atrast jel mazāko kļūmi. Algas bija mazas, un modē bija kukuļi. Tādēļ policisti varēja būt nejauki. Kad sliktam cilvēkam tiek dota vara, tu zini, ko tas nozīmē...

Dievs nav tāds, kāds bija mūsu skolotājs Verneris. Ko nozīmē – bīsties Dievu? Bīsties Dievu nozīmē uztvert Viņu nopietni. Vai mēs uztvērām skolotāju Verneru nopietni? Nē, aiz muguras mēs par viņu smējāmies – mēdijāmies, tēlojot viņa runas manieri, izgudrojām anekdotes par viņu un izplatījām baumas. Dažas lietas no šī materiāla caur zēnu vecvecākiem nonāca līdz Verneram, tad varējām viņu dzirdēt arī cauri sienām...

Ko nozīmē uztvert Dievu nopietni? Dziesminieks to sasummē vienā domā, apvienojot dievbijību un cerību uz Viņa žēlastību: **“Redzi, Tā Kunga acs vēro tos, kas Viņu bīstas un cer uz Viņa žēlastību.”** (Psalms 33:18)

Dievs nav tāds, kāds bija skolotājs Verneris. Dievs nav arī Debesu policists. (Protams, ir arī labi policisti. Viņu darbs ir uzturēt kārtību. Viņi strādā galvenokārt tāpēc, lai nebūtu kriminālnoziedznieku.) Dievs ir mūsu Tēvs, un Viņš ir dāns. Mēs Viņu bīstamies, cerot uz Viņa laipnību.

Mozus mācīja Israēla ļaudis kalpot Dievam. Viņu tēvu Dievs atšķīrās no ēģiptiešu dieviem, kuri tika pielūgti Ēģiptē. Mozus mācīja tos, ka bīsties Dievu nozīmē Viņu mīlēt. Viņš sacīja: **“Un tagad, Israēl, ko Tas Kungs, tavš Dievs, no tevis prasa? Neko citu, kā vienīgi bīsties To Kungu, savu Dievu, staigāt visur Viņa ceļos, Viņu mīlēt un Tam Kungam, savam**

Dievam, kalpot ar visu savu sirdi un visu savu dvēseli, turēt visus Tā Kunga baušļus un Viņa likumus, ko es šodien pavēlu tev par labu.” (5. Mozus 10:12–13)

Mūsdienu valodās nav koncepcijas, ka mīlestība sevī ietver arī bijāšanu. Daudzi uzskata, ka tās ir divas atšķirīgas lietas. Šeit tie abi ir kopā vienā teikumā: bīsties to Kungu, savu Dievu, staigāt visur Viņa ceļos un mīlēt Viņu.

Bīsties Dievu nozīmē staigāt visus Viņa ceļus tādā veidā, kā Dievs to mums rāda. Tas nozīmē dzīvot pastāvīgā Dieva tuvumā.

Dažkārt praktiski līdzekļi var palīdzēt atcerēties Dieva klātbūtni. Cilvēki cenšas sev atgādināt par Viņa klātesamību, padarot to saredzamu cilvēku acīm:

- kad tie sēžas ēst, tie noliek papildu šķīvi Tam Kungam un apjautājas Viņam: ko, kā un cik daudz;
- kad tie sēžas automašīnā, tie atver durvis arī Tam Kungam un pārdomā kopā ar To Kungu, kā braukt un ko darīt;

- kad tie sēžas skatīties televizoru, viņi noliek līdzās arī krēslu Tam Kungam un domā kopā ar Viņu, ko skatīties;

- klejotot pa internetu, tie noliek līdzās krēslu Tam Kungam un kopā ar to Kungu izlemj, ko un cik ilgi;

- kad tie lasa grāmatu vai žurnālu, tie to dara kopā ar To Kungu.

Ja mēs nepievēršam uzmanību Dievam ar visu savu sirdi un dvēseli, tad mūsu uzmanība tiek novērsta.

Šī pasaule iet bojā. Tuvu ir diena, kad Jēzus nāks glābt un atpestīt tos, kuri uztver Dievu nopietni. Tādēļ Dievs aicina visas tautas un mūsu planētas ļaudis: **“Uztveriet Mani nopietni!”** Šis aicinājums domāts visiem, kuri vēl nav meklējuši attiecības ar Dievu.

Nesen sarunājos ar kādu pusmūža vīrieti. Saruna bija īsa – tik, cik ilgi

kopā braucām automašīnā. Man interesēja viņa attiecības ar Dievu. Viņš bija pārliecināts, ka tur kaut kas ir. Nesen šis vīrs bija izglābies no nejaušas nāves un domāja, ka viņa glābējs ir šis “kaut kas”. Varbūt šis “kaut kas” devis viņam dzīvību. Šis “kaut kas” ir viņam līdzās. Šis “kaut kas” viņu mīl. Viņa acis tam seko. Ir pavisam droši, ka šis “kaut kas” brauca ar mums kopā automašīnā. Tomēr vīrs atzinās, ka nav vēl gatavs attiecībām ar Dievu.

“Uztver Dievu nopietni!” skan aicinājums visiem, kuriem šķiet, ka viņiem ir attiecības ar Dievu, bet tie patiesi un pilnīgi neuztver Viņu nopietni, kā to sacījis pats Dievs: **“Un tev būs To Kungu, savu Dievu, mīlēt no visas savas sirds, no visas savas dvēseles un ar visu savu spēku.”** (5. Moz. 6:5)

Tas ir kā notikumā, kuru 2. pasaules kara laikā piedzīvoja jūdu psihiatrs Viktors Frankls. Kad nacisti apcietināja Viktoru Franklu, viņam tika atņemts pilnīgi viss – īpašums, ģimene un viss pārējais. Viņš bija pavadījis gadus, pētot, izzinot un rakstot grāmatu par to, cik svarīgi ir atrast dzīves jēgu. Ierodoties Aušvicā, bēdīgi slavenajā koncentrācijas nometnē, viņam atņēma arī apakšveļu. Šādi viņš zaudēja tajā paslēpto manuskriptu. Viņam jau šķita, ka pavisam drīz zaudēs arī dzīvību. Tad Franklam bija jāatbild uz jautājumu, vai situācijā, kādā viņš atradās, dzīvei ir kāda nozīme. Savu stāstu Viktors Frankls uzrakstīja grāmatā “Cilvēka meklējums pēc jēgas” (“Man’s Search for Meaning”). Pēc tam, kad Franklam tika atņemtas drēbes, viņam izsniedza kāda cita – uz gāzes kameru aizsūtītā ieslodzītā – tērpu. Stāsta, ka sava zaudētā manuskripta vietā Frankls šī tērpa kabatā atrada vienu lappusi, kas bija izplēsta no jūdu lūgšanu grāmatas, uz tās bija iespiesta lūgšana: “Šema, Israel!”, kas ir vārdi no 5. Moz. 6:4–9 **“Klausies, Israēl, Tas Kungs, mūsu Dievs, ir vienīgais Kungs. Un tev būs To Kungu, savu Dievu, mīlēt no visas savas sirds, no visas savas dvēseles un ar visu savu spēku.”**

Šis “sagādīšanās” vēstījums Franklam bija acīmredzams: savas domas jāizdzīvo, nevis tikai jāizliek tās uz papīra.

(Sagatavoja Andris Pešelis)

ŽĒLASTĪBA VAKAR, ŠODIEN UN MŪŽĪGI

Mana mūža 82. gadā notika brīnums – gan fiziskā, gan garīgā ziņā.

Sākšu ar garīgo. Jutos vāja un nederīga. Lūdzu Dievam, vai nav tā, ka Svētais Gars mani atstājis. Atbildes nebija. Tad kādu dienu vajadzēja aizlīmēt logus, jo dzīvoju vecā mājā. Varēju šo darbu uzticēt aprūpētājam, bet nolēmu darīt pati. Uzķāpu uz krēsla, lai tiktu klāt, bet tas pēkšņi sašūpojās, un es atmuguriski gāzos lejā. Krītot ar pakausi atsitos pret galdu. Tā varēja būt mana pēdējā stundiņa, bet... es pat nesasītos. Tikai mazliet sāpēja atstātā vieta. Nebija pat smadzeņu satricinājuma. Sēdēju uz grīdas, un pirmais jautājums Tēvam bija: “Ko Tu ar to gribi man teikt?” Atbilde nāca ātri: “Tu esi lepna.” Jā, vai tad bija grūti palūgt palīdzību? Bija. Un visu mūžu tā.

Lūk, cik brīnišķīgs ir mūsu Tēvs, kas mani vēl joprojām māca un atjauno manu raksturu!

Lai arī esmu dzimusi no augšienes, bet ir un ir vēl lietas, kuras pilnībā jāatdod Jēzum Kristum. Jāatdod viss! Pati es nenieka nespēju. Ne tikai lepnums (ceru, ka tās ir lepnuma atliekas), bet arī mēles savaldīšana. Vaļā būtu jātiek no pasaules laika zagļiem – aktuālām ziņām, liekām runām un gan jau vēl kas atradies. Īsi sakot – jāpieaug Jēzū Kristū!

Spēku, saprašānu un palīdzību dod Svētais Gars. Arī gribasspēku. Viss no Dieva. Kas no manis? Es izvēlos pazemībā paklausīt un priecājos par to, cik ļoti Tēvs mani mīl un cik ļoti Viņš rūpējas par visu manā un visu mūsu dzīvē!

Astrīda Elstiņa, Ogres draudze

ATKLĀSMES GRĀMATA

APOKALIPSES KOPSAVILKUMS, 18. DAĻA

*Dags Bačelors ir Septītās
dienas adventistu sludinātājs,
kristīgā medija “Amazing
Facts” prezidents.*

Tālāk Atklāsmes grāmatas 13. nodaļā aprakstīti pēdējie notikumi. Ir teikts, ka otrais zvērs “.. piespieda zemi un tās iedzīvotājus pielūgt pirmo zvēru, kura nāves brūce bija dziedināta. [...] Tam bija dotas spējas iedot dzīvības garu zvēra tēlam, lai zvēra tēls varētu runāt un panāktu to, ka visi, kas nepielūgtu zvēra tēlu, tiktu nokauti.” (Atkl. 13:12, 15) No 17. panta teikts: “.. lai neviens nevarētu ne pirkt, ne pārdot, kam nav šīs zīmes – zvēra vārda vai viņa vārda skaitļa.” 18. pantā papildināts: “Šeit slēpjas gudrība. Kam ir saprašana, lai izdibina zvēra skaitli, jo tas ir cilvēka skaitlis.” Nekur nav teikts, ka zvēra zīme ir 666, bet gan, ka ir kāds cilvēks, kuram ir šī zīme, un viņu var atpazīt pēc šī skaitļa. Nevienš pēdējās dienās nestaigās apkārt ar lielu kroni, uz kura rakstīts 666; ja jūs to gaidījāt, tad tiksi pievilti.

Bet ko gan tas nozīmē? Pirmkārt – kas ir domāts ar *zīmi*? Ko nozīmē *zīme uz rokas un pieres*? Lai saprastu vārda *zīme* nozīmi Bībelē, jāsāk ar 5. Mozus grāmatas 11. nodaļu. Nē, pat ar 5. Mozus 6:8. Tur, runājot par Dieva likumu, ir teikts: “Un sien tos kā zīmi uz savas rokas un liec par zīmi starp acīm uz pieres.” Dieva likums uz rokas un pieres. 5. Mozus 5. nodaļā ir Desmit baušļi, nākamajā, 6. nodaļā, teikts, ka tiem jābūt tavā sirdī, uz rokas un pieres.

5. Mozus 11:18: “Un visus šos vārdus ņemiet pie sirds un ierakstiet savās dvēselēs, un sieniet tos kā zīmi uz savām rokām, un lieciet par zīmi starp savām acīm.” Tas bija domāts garīgā nozīmē, Mozus negribēja, lai viņi to saprot burtiski. Ortodoksālajiem jūdiem mūsdienās ir šīs mazās kastītes ar Dieva likumiem, ko piesien uz rokas un pie pieres

(filaktēriji – *red. piez.*), viņi mēģina to izpildīt burtiski. Bet vai Mozus, teikdams šos vārdus, bija domājis tos burtiski, vai arī viņš runāja par cilvēku darbiem, prātu un pielūgsmi – ka tieši šajās jomās jāvadās pēc Dieva likumiem?

2. Mozus 13:9: “Un tas lai tev ir par zīmi pie tavas rokas un par atgādinājuma rakstu starp tavām acīm, un lai Tā Kunga bauslība būtu tavā mutē..” Vai viņiem bija rakstu fragmenti jātur mutē? Tas šķiet aplami. Dievs nevēlas, lai mēs Bībeles gabaliņus glabājam uz sava ķermeņa. Es nevēlos izrādīt necieņu mūsu jūdu brāļiem, bet šeit ir runa par domām, prātu un sirdi – “svētīgi sirdsšķīstie”, kā teikts Mat. 5:8. Tiem, kuriem uz pieres ir Dieva zīmogs, sirdī, prātā un rīcības pamatā ir Dieva Vārds. Tieši to nozīmē zīmogs uz pieres vai rokas.

Bet būs vēl viens likumu kopums, kurš pēdējās dienās darbosies pretrunā Dieva likumiem. Lai saprastu Atklāsmes grāmatu, jums jāieskatās Vecajā Derībā. Daniēla grāmatas 3. nodaļā aprakstīts liels tēls, kura augstums ir sešdesmit olektis. Tas bija sešas olektis plats, un, ja netiek norādīts dziļums, ebrejiem tas nozīmēja, ka dziļums ir tāds pats kā platums. (Vai atceraties mazo altāri templī – kvēpināmo altāri pirms priekš kara (2.Moz. 30.nod.)? Tas bija divas olektis augsts un tad olekti pret olekti – platums tāds pats kā dziļums.) Šis tēls, kuru Nebukadnēcars lika izveidot, bija 60x6x6, kā var noprast pēc ebreju valodas teksta. Ja dziļums nav skaidri pateikts, tāpat platums un dziļums ir identiski. Duras klajumā, kur visiem nāves draudu priekšā bija jāmetas zemē un jāpielūdz tēls (Daniēla grāmatas 3. nodaļu nevar ignorēt, ja gribat runāt par zvēra

zīmi pēdējās dienās), ļaudim bija jāizlemj – paklausīt Dieva pavēlei, kas saka nepielūgt elkus, vai arī sekot valdības pavēlei un pielūgt tēlu. Visi šie laukumā sanākušie zemju valdnieki ir gatavi zemoties.

Visi valdnieki zemosies. Pēdējās dienās tiks izdots likums, kas būs pretrunā Dieva likumam. Es ticu, ka tas būs saistīts ar ceturto bausli par sabatu (2.Moz. 20:8-11) tāpēc, ka tas ir bauslis, kurā runāts par pielūgsmi; šajā bauslī var atrast vārdu “svēts”. Visiem būs jāizdara izvēle: paklausīt cilvēku likumiem vai Dieva likumiem.

Vai mēs šajā laikā pastāvēsim? Vispirms būs kampaņas un reklāmas, tiks izdarīts spiediens, iespējams – ekonomisks spiediens, jūs “nevarēsiet ne pirkt, ne pārdot”, ja vien nesadarbosieties. Iespējams, pār pasauli nāks pandēmijas un tiks pagērēts atgriezties pie Dieva. Bet pie kāda Dieva visi atgriezīsies?

.....
“TIEM,
KURIEM
UZ PIERES
IR DIEVA
ZĪMOGS,
SIRDĪ, PRĀTĀ
UN RĪCĪBAS
PAMATĀ
IR DIEVA
VĀRDS.
.....

Pie Dieva, kurā kopā sapludināts viss “ērtais”. Tā būs populārā Dieva versija, bet populārā versija parasti nav pareizā. “Nebiedroies ar lielo pūli tā ļaunajos darbos.” (2. Moz. 23:2) Tiks izdots likums par pielūgsmi, bet tā dēļ mums būs jāupurē viens no baušļiem. Ko jūs darīsiet? Tam būs izšķiroša nozīme.

Iepriekš palikām pie skaitļa 666. Ko tas īsti nozīmē? “Šeit slēpjas gudrība. Kam ir saprašana, lai izdibina zvēra skaitli, jo tas ir cilvēka skaitlis; un viņa skaitlis ir seši simti sešdesmit seši.” (Atkl. 13:18)

Ja vienā rindā uzrakstāt romiešu ciparus (I=1, V=5, X=10, L=50, C=100, D=500), ņemat pirmos 6 no tiem un vienkārši saskaitāt, iznāk 666. Vai tas nav interesanti? Jūdiem šis bija ļoti svarīgs skaitlis. Viņiem gadā ir 360 dienas. Ja aplūkotu populārās azartspēles – ruletes – ratu, tad redzētu, ka uz tā ir 36 secīgi skaitļi. Ja visus tos secīgi saskaita (1+2+3+4+5...), nonāk pie pēdējā skaitļa (36) un pieskaita arī to, iznāk 666. Šis ir ļoti

interesants skaitlis, kas tiek saukts arī par triangulāru skaitli. Bet ko tas reāli nozīmē?

Viens no veidiem, kā to izprast, ir pievērsties izteicienam, ka tas ir “cilvēka skaitlis”, kas nozīmē amatu (vietu), ko ieņem cilvēks. Tas atrodas opozīcijā Kristum.

Jāņa Pāvila II grāmatā “Pārkāpjot cerības sliekšni” (*Crossing the Treshold of Hope*) tās autors, runājot par pāvesta titulu, raksta: “Uz šīs zemes mēs ieņemam Dieva vietu.” Nodaļā “Pāvests: skandāls un mistērija” (*The Pope: A Scandal and a Mystery*) Jānis Pāvils II piebilst: “Viņš [pāvests – *red. piez.*] ir Kristus vikārs [vietnieks – *tulk. piez.*], Dieva pārstāvis.”

Pāvests Pāvils teica to pašu: “Es esmu Kristus vietnieks, es esmu Dieva pārstāvis zemes virsū.” Pāvesta tituls “Dieva vikārs” latīņu valodā ir “Vicarius Filii Dei”.

Aplūkosim arī pāvesta Pija XI 1922. gada 30. aprīlī teiktos vārdus: “Jūs zināt, es esmu Svētais Tēvs,

Dieva pārstāvis zemes virsū, Kristus vietnieks, tas nozīmē, ka es uz zemes esmu Dievs.”

Es jums tagad nestāstu kādu dīvainību, kurai ticam vienīgi mēs savā draudzē. Tam ticēja visi protestanti jau valdiešu laikos ap 12. gadsimtu. Viņi ticēja, ka Romas baznīca ir sagrozījusi Rakstus. Valdieši ticēja, ka Roma ir zvērs, kas aprakstīts Atklāsmes grāmatas 13. nodaļā. Un, protams, es kā lojāls amerikānis uzskatu, ka ASV ir otrais zvērs, kas aprakstīts Atklāsmes 13:11.

Nav nozīmes tam, vai esat protestants vai katolis, vai pareizticīgais kristietis. Jums ir jābūt Bībeles kristiešiem. Āmen? Jo uz to Dievs aicina Savus ļaudis pēdējās dienās. Mēs nedrīkstam pielūgt cilvēkus, mums ir jāpielūdz Dievs.

*(Tulkoja Anna Rozenberga.
Turpinājums jūlija numurā)*

TITULI UN VĀRDI BĪBELĒ

Turpinām publicēt Bībelē atrodamos titulus un vārdus, ar kādiem Rakstos apzīmēts Dievs, Jēzus Kristus, Svētais Gars, draudze, kalpi, svētie, sātans un ļaunie. Šis saraksts nav pilnīgs – pētot Vārdu, jūs varēsiet to papildināt paši ar saviem atradumiem. Šajā reizē – noslēgums, kurā redzēsīm, ar kādiem vārdiem Bībelē apzīmēti

ĻAUNIE

Atkritēji bērni *Jes. 30:1*

Āži *Mt. 25:32*

Bezdievīgie cilvēki *Rom. 1:18*

Dusmības bērni *Efez. 2:3*

Dusmības trauki *Rom. 9:22*

Elles bērns *Mt. 23:15*

Grēcinieki *Ps. 37:38*

Ģeķi *Ps. 53:2*

Ienaidnieki *2. Moz. 15:6*

Kalpones bērni *Gal. 4:31*

Kristus krusta ienaidnieki *Fil. 3:18*

Lāsta bērni *2. Pēt. 2:14*

Lepnības dēli *Īj. 41:26*

Ļaunā bērni *Mt. 13:38*

Ļaundari *Ps. 37:9*

Ļauni cilvēki *Sal. pam. 4:14*

Nezāle *Mt. 13:38*

Nepaklausības bērni *Efez. 2:2*

Nepakļāvīga atkritēju cilts *Eceh. 2:3*

Nikna, netikla cilts *5. Moz. 32:5*

Nobaltēti kapi *Mt. 23:27*

Nomaldījušās zvaigznes *Jūdas 13*

Nonievāts zars *Jes. 14:19*

Saviļnota jūra *Jes. 57:20*

Stūrgalvīga tauta *Jes. 30:9*

Suņi *Atkl. 22:15*

Šīs pasaules bērni *Lk. 16:8*

Taisnības ienaidnieki *Ap. d. 13:10*

Velna bērni *1. Jņ. 3:10*

Vilki *Mt. 7:15*

Sagatavoja Skaidrīte Teremta

KUR TU RODI dzīvesprieku?

“Kad Dieva mīlestības stari apgaismos dvēseles tumšos nostūrus, zudis nemiers, nogurums un neapmierinātība, un gandarījuma prieks sniegs garam možumu, bet miesai — veselību un enerģiju.”

“Nekas tā neveicina fizisko un dvēseles veselību kā pateicības un slavas gars. Pretoties melanholijai, neapmierinātām domām un jūtām ir tāds pats pienākums kā lūgt. Ja mūsos ir mūžības alkas, kā gan mēs vaidēdami un sūdzēdamies varam iet visu ceļu uz Tēva mājām kā sērotāju pulks?”

“Jesajas piecdesmit astotā nodaļa ir recepte miesas un dvēseles slimībām. Ja vēlamies veselību un patiesu dzīvesprieku, mums jāisteno šis rakstvietas likumi.”

(E. Vaita. Kristus dziedinošā kalpošana 247., 251., 256. lpp.)

Valija Ektermane

“Meklē savu prieku savā Kungā!”

Mūsu draudzes dzīvespriecīgākā māsa Valija sasniegusi jau to dzīves posmu, par kuru Bībelē lasām: “.. mandeļu koks gan stāvēs ziedos, bet sisenis jau būs par nastu.” Un tomēr ziedu jaukums Valijā joprojām ņem virsroku, izziedot sirsnībā, atsaucībā un labestībā pret cilvēkiem. Arī šobrīd – bīstamā vīrusa laikā – viņa spēj saglabāt mieru un dzīvesprieku, ir rosīga un moža. Telefonsarunā vaicāju, kur viņa smeļ šo dzīvesprieku?

“Te man tikai viena atbilde,” atteic Valija. “Meklē savu prieku savā Kungā!” Tie ir vārdi no 37. psalma, bet Valija gatava nosaukt vēl desmitiem Dieva apsoliņumu, kas viņu uzrunā un stiprina. Bet kā ar darbīgumu un možumu?

“To darbīgumu un možumu Dievs jau man šupulī ielicis. Es taču esmu dzimusi maijā, skaistākajā un rosīgākajā gada mēnesī. Arī kristīta esmu maijā.”

Šopavasār apritēja 68 gadi kopš Valijas Ektermanes kristību dienas, viņas derības ar Dievu. Vairāk iepazīstot viņas dzīves gājumu, jāteic, ka tas ir vēl viens patiesi liecinājums

“Priecīga sirds dziedina vainas, bet sagrauzts gars izkaltē kaulus.”

Katram no mums dzīvē ir brīži, kad priecāties un būt dzīvespriecīgam ir pavisam viegli. Bet tad atkal nāk posmi, situācijas, krīzes, kurās uzturēt patiesu, neviltotu dzīvesprieku šķiet teju neiespējami. Taču ikviens no jums, mīlie lasītāji, noteikti pazīst cilvēkus, kuriem dzīvesprieks ir gluži dabisks stāvoklis, tas ir viņu dzīvesveids, būtība, neatņemama ikdienas sastāvdaļa. Kā gan viņi to spēj? Un vai tas vienmēr iespējams pašu spēkiem?

Šajā reizē uzrunājam, mūsaprāt, dzīvespriecīgus cilvēkus dažādās vecuma grupās, no dažādām draudzēm, lūdzot viņiem līdzdalīt sava dzīvesprieka noslēpumu. Te nu ir šie tik dažādie, bet savā ziņā arī līdzīgie stāsti!

par svētību, ko var saņemt kristietis.

“Manā garajā mūžā nav bijusi neviena izmisuma vai bezcerības pilna diena. Neviena. Visās savās grūtībās, raizēs, bēdās un slimībās es palīdzību meklēju tikai pie Debesu Tēva. Viņš mani gluži kā mazu bērnu pie Savas rokas ir izvadījis cauri visām mana mūža likstām un nelaimēm. Un joprojām vada caur labiem, atsaucīgiem, Dieva svētītiem cilvēkiem. Par to es nebeidzu pateikties no visas sirds. Es neesmu tik daudz raudājusi aiz bēdām, cik no aizkustinājuma un dziļas pateicības savam Kungam, lielajam, diženajam un varenajam Debesu Tēvam – kā Viņš par mani gādā, kā vada un sargā!”

Jau ierasts, ka rīta lūgšanu laikā Valija ne tikai pateicas Kungam par dāvāto jauno dzīves dienu, bet arī lūdz, lai Viņš ļauj satikt cilvēkus, kuriem nepieciešama liecība par Dievu, reizē – lai dod arī gudrību, kā viņus pareizāk uzrunāt. Viss notiek it kā pavisam nejauši, gandrīz brīnumainā kārtā. Ja pēc vairākām tikšanās reizēm šāds cilvēks beidzot sāk patiesi un nopietni interesēties par Pestītāju

un apmeklēt dievkalpojumus, tas ir Valijas lielākais gandarījums un Dieva dāvana. Daudzo liecinājumu vidū ir arī tādi, par kuriem nevar runāt bez savilņojuma – kad cilvēks jau stāvējis mūžības priekšā, bet māsa Valijas lasītais Dieva Vārds un lūgšanas viņa mūžā ir bijušas vienīgās un pēdējās.

Valijas mājas durvis allaž laipni atvērtas cilvēkiem, kas vēlas iepazīt Bībeli, aktīvi piedaloties lūgšanu grupiņā. Tikšanās notiek reizi nedēļā – trešdienās, kad kopīgi tiek lasīts un pārrunāts Dieva Vārds, lūgts Kunga mierinājums, atbalsts un stiprinājums ikdienā un garīgajā izaugsme.

Par savu prieka avotu Valija uzskata arī rūpes par slimajiem un nespēcīgajiem. Tie galvenokārt ir viņas bijušie darba kolēģi, kaimiņi, draugi, draudzes locekļi. Tagad, kad Covid-19 vīruss visā ienesis būtiskas izmaiņas, viņai ir laiks vairāk pārdomāt arī par savu dzīvi, kas vadīta kopā ar Dievu.

“Tagad manas lūgšanas ir par to, lai Dievs vēl uzrāda manas kļūdas, manas garīgās nepilnības un lai dod spēku tās novērst. Lai neļauj man aiziet negatavai.

Ikdienā man prieku sagādā kārtība – it visās lietās. Lai ir tīra māja, lai lietas ir savā vietā. Es aizvērtām acīm varu pateikt, kas kurā atvilktnē ir nolikts. Tas man kopš bērnības. Māte allaž mēdza sacīt: “Ja Valija ko kārtojusi, tur vairs nav ko darīt.”

Daudz prieka man sagādā puķes. Ar tām man pilna māja. Un visas zied. Ģerānijām plaukst pumpurs pēc pumpura, krāsainie ziedu čemuri veļas kā kupenas, virtuvē tāda paparde – kā palma. Es jau tās ļoti uzmanu, un puķes mani mīl. Ziedu skaistums jau arī ir Dieva dāvana – kā mierinājums un veldze dvēselei.”

Kaut siseņa nasta kļūst smagāka un neierastie ikdienas šķēršļi rada liekas grūtības, Valija vēl ir pilna dzīvesprieka, gluži kā psalmā teikts: “Vēl vecumā viņi nes augļus, ir sulīgi un zaļi, lai paustu, ka tas Kungs ir taisns, mana patvēruma klints, un tajā nav netaisnības.” (Ps. 92:15–16)

Bet Valijas lielākā vēlēšanās un cerība šodien ir – vēl dzīvai sagaidīt Jēzu Kristu. Varbūt šodien notiekošais dzen kādu zaļu asnu arī Valijas cerībai?

(Sagatavoja Mirdza Tupiņa, Rīgas 7. draudzes Komunikācijas nodaļa)

Maija Mīrvalda-Jensena

Es pati sevi uzskatu par dzīvespriecīgu cilvēku, kas pārsvarā cenšas uz lietām un notikumiem lūkoties no gaišās puses. Lai arī man šī spēja Dieva žēlastībā ir dota vairāk vai mazāk jau no dzimšanas un diezgan dabīgi, noteikti nevaru teikt, ka būt priecīgam vienmēr ir viegli. Ta gluži vienkārši ir mūsu pašu izvēle.

Bībele ļoti daudz runā par prieku. Prieks bieži vien ir saistīts ar glābšanu un tās atziņu (Psalmi 51:14, Habakuka 3:18), bet Bībelē aprakstītas arī vietas, kur esam mudināti priecāties pat grūtos brīžos (1. Pētera 4:13, Filipiešiem 2:17-18, Jāņa 16:20-22). Rakstos ir pat aprakstīts, ka Dievs pats priecājas par mūsu glābšanu ar dziesmu uz lūpām (Cefanjas 3:17)! Šo visu apskatot, ievēroju, ka ir arī brīdis, kad Dievs nevēlas, lai mēs priecātos – “Nepriecājies, Israēl, un nedaudzini pats sevi kā citas tautas, jo tu esi atkritis no sava Dieva.” (Hozejas 9:1)

Tas, ko esmu sapratusi, ir: ja savu dzīvi esam nodevuši Dievam, tad mums būtu jābūt prieka pilniem. Māsa Vaita grāmatā “Vēstis jaunatnei” raksta: “Kristiešiem savā dzīvē vajadzētu būt vispriecīgākajiem un laimīgākajiem cilvēkiem. Viņi taču apzinās, ka Dievs ir to Tēvs un mūžīgais Draugs.” (E. Vaita. Vēstis jaunatnei, 363. lpp. oriģ.) Teikšu, kā ir – būt priecīgam taču ir daudz jaukāk nekā būt bēdīgam vai dusmīgam!

Protams, tas nenozīmē, ka nekad nedrīkstam justies sāpināti, bēdīgi, sēru pilni vai salauzti. Manuprāt, atslēga slēpjas tajā, ka mēs nepaliekam šajā negatīvajā stāvoklī ilgstoši, jo rūgtums, dusmas un sāras atstāj arī tīri fizisku iespaidu uz veselību. “Prāta un ķermeņa saistība ir ļoti cieša. Ja cieš viens, otrs to jūt. [...] Bēdas, uztraukumi, neapmierinātība, sirdsapziņas pārmetumi, vainas apziņa un neuzticēšanās sagrauj dzīvības spēkus, un sekas ir garīgs sabrukums vai pat nāve.” (E. Vaita. Kristus dziedinošā kalpošana, 241. lpp. oriģ.) Mazliet tālāk šajā pašā grāmatā ir rakstīts: “Šī un arī nākamā dzīve ir

atkarīga no cilvēku izpratnes par prieku. Ir jāizvairās no drūmām iedomām un jāpievēršas svētībām...” (247. lpp.)

Tas, kas mums vajadzīgs, ir spēja valdīt pār savām domām: “Ar Kristu jūs varat būt laimīgi, un tādiem jums jābūt, radinoties valdīt pār sevi. Pat domām jābūt pakļautām Dieva gribai, un jūtas jānodod ticības pārraudzībā. [...] Ja domas ir nepareizas, arī jūtas būs tādas, bet domu un jūtu savienojums veido morālo raksturu. Ja jūs nolemjat, ka jums kā kristiešiem

“Kristiešiem savā dzīvē vajadzētu būt vispriecīgākajiem un laimīgākajiem cilvēkiem. Viņi taču apzinās, ka Dievs ir to Tēvs un mūžīgais Draugs.”

nevajag savaldīt savas domas un jūtas, tad nonākat ļauno eņģeļu iespaidā un ielūdzat tos uzturēties pie jums un jūs vadīt.” (Vēstis jaunatnei, 94. lpp.) To pašu domu varam lasīt arī Bibēlē: “Mēs izpostām tos padomus un visu, kas augsti ceļas pret Dieva atzišanu, un savaldām visas domas, lai [tās] Kristum paklausu.” (2. Korintiešiem 10:5, Glikā tulk.) Cik ārkārtīgi svarīgi, bet tajā pašā laikā – ārkārtīgi grūti! Nešaubies, nemaz – arī es esmu sastapusies ar šādu problēmu, bet Dieva žēlastībā Viņš man ir ļāvis uzvarēt ļaunas domas un gūt prieku Viņā! Tas nav tāpēc, ka esmu labāka vai spējīgāka to veikt, bet gan tāpēc, ka mans Glābējs ir spējīgs uz to, uz ko ir aicinājis. “Cilvēkiem tas neiespējams, bet ne Dievam, jo Dievam visas lietas iespējamās.” (Marka 10:27) “Es visu spēju Tā spēkā, kas mani dara stipru.” (Filipiešiem 4:13)

Mārtiņš Subatovičs

Esmu apguvis patiesību, ka laimīgs cilvēks ir pateicīgs cilvēks. Mēs nevaram sev pavēlēt būt laimīgiem, bet varam izvēlēties būt pateicīgi. Ķēniņš Dāvids 42. psalmā, 6. pantā jautā: “Kāpēc tu esi tik izmisusi, mana dvēsele, un tik nemiera pilna manī?” Mēs redzam, ka Dāvids šajā situācijā

Elīna Strance

Esmu patīkami pārsteigta, ka mani uzaicināja padalīties, kur es rodu dzīvesprieku!

Ievadā vēlos līdzdalīt savu pateicību par to, kā Dievs ir svētījis. Līdztekus tik mīlošai un atbalstošai ģimenei man ir tā svētība jau gandrīz gadu būt laimīgai laulībā ar brīnišķīgu vīru. Turpinot uzskaitīt bagātīgās dāvanas, nevaru neminēt talantu mūzikā, kas ir kopts no bērnības ar daudzu līdzcilvēku atbalstu. Man spēlēt klavieres ir kā sarunāties bez vārdiem. Izmantojot sirds jeb mūzikas valodu un pieskaroties taustiņiem, varu sarunāties ar Dievu un līdzdalīt mīlestības vēsti klausītājiem.

Uzskaitot svētības, vēlējos nonākt pie īpašas dāvanas – dzīvesprieka. Kāpēc es to saucu par dāvanu? **Pirmkārt**, es nekad neesmu

Dieva dāvana man ir dzīvesprieks. Viņš ir ielicis manī pozitīvismu.

domājuši: “Elīna, esi priecīga, centies būt smaidīga!” Nekad sevi nespiedu būt tādai. Vienmēr to esmu jutusi kā kaut ko, kas manī ir ielikts iekšā un īstajos brīžos izplūst ārā. **Otrkārt**, ja atskatos uz sevi pagātnē, ir bijuši mirkli, kad prieks nācis par spīti visam apkārtējam, kas notiek manā dzīvē... Kā jau ikvienam no mums. Bet Dievs ir vadījis visas lietas, gādājis par mani un maniem līdzcilvēkiem, un tas rada manī pateicību un vēlmi atstarot Viņa mīlestību uz apkārtējiem cilvēkiem. **Treškārt**, Dievs ir ielicis manī pozitīvismu. Tas man ir ļoti daudz palīdzējis. Saskatīt vairāk pozitīva nekā negatīva. Arī attiecībās ar cilvēkiem – ja ir kāda nesaskaņa radusies, pēc iespējas ātrāk cenšos to labot, jo ticu vārdiem, kas rakstīti Salamana pamācībā 17:22 “Priecīga sirds dziedina vainas, bet sagrauzts gars izkaltē kaulus.” Ar to saprotot – katra negatīva doma, sajūta, kas ilgi turēta sirdī, mani padarīs nelaimīgu gan garīgi, gan fiziski, bet es vēlos, lai no manas sirds izplūst tikai skaistas lietas.

Manuprāt, dzīvesprieka “sastāvā” ir pateicība par to, kas Tev ir, un savienība ar to, Kurš ir īstais prieka avots, un tas ir mūsu Debestēvs.

Kad lūgšanu vīram Džordžam Milleram jautāja, cik ilgi viņš lūdz, viņš atbildēja: “Es nelūdzu, es pateicos.” Viņam jautāja: “Cik ilgi tu pateicies?” Viņš atbildēja: “Līdz mana sirds kļūst liksma.” Mums vajadzētu pateikties tik ilgi, līdz mūsu sirdī ielīst prieks un miers. Tad mēs varam būt droši, ka Kristus dziedinošais spēks ienācis mūsu dzīvē.

Dievs man ir dāvājis tādu personības iezīmi, ka spēju priecāties par ikdienišķām lietām. Es jau četrus

Laimīgs cilvēks ir pateicīgs cilvēks. Mēs nevaram sev pavēlēt būt laimīgiem, bet varam izvēlēties būt pateicīgi.

gadus dzīvoju Saulkrastos, taču katru reizi, piebraucot pie jūras, brīnos tā, it kā to redzētu pirmo reizi. Kopīgi baudot sievas pagatavotu maltīti, es jutos kā Dieva valstībā. Vēl arvien nespēju pierast, ka Dievs man ir dāvājis Ediju. Tāpat turpinu brīnīties, ka pirms trim gadiem nokārtoju autovadītāja tiesības un varu pārvietoties ar mašīnu. Nereti sievai atgādinu: “Iedomājies, mums ir mašīna!” Arī pēc vairākiem gadiem. Es priecājos par cerību smaržu –

Lina Bērziņa

Es dzīvesprieku gūstu, esot ārpus skolas. Man ļoti patīk būt ārā – strādāt dārziņā, braukt ar riteni, spēlēties ar brāli...

Ja esi ar Dievu, tad nav grūti rast dzīvesprieku. Viņš katru dienu dod vismaz vienu lietu, par ko pasmaidīt un būt priecīgam. Dievs ir radījis tik

nekas brīnišķīgāks nevar būt. Varētu pusstundu stāvēt pie šāda krūma un sajūsmināties.

Manuprāt, atslēga ir nepierast pie svētībām. Nepārstat brīnīties. Laimīgs ir cilvēks, kurš atkārtoti pasniegtās Kunga svētības spēj katru reizi saņemt kā pirmo reizi.

Ļoti dārgi brīži ir Bībeles un Praviešu Gara lapaspusēs. Tur man veidojas cieša draudzība ar ticības varoņiem, ņemot dalību viņu svētībās. Prieka nodrošinājums ir Kristus Evaņģēlijs. Ja apzināts grēks ienāk manā sirdī vai domās, es nespēju ar to sadzīvot ilgāk par dažām minūtēm. Un man tas arī nav jādara. Parasti to bez vilcināšanās atdodu Glābējam, un pestīšanas prieks tūdaļ piepilda sirdi. Neaprstātā laime ir brīžos, kad redzu, ka Dievs brīnumainā veidā ir varējis mani lietot, lai kādu citu grēcinieku vadītu tuvāk Pestītājam.

Esmu sapratis, ka grēks man traucē dzīvot, bet Dievs mīl un dara laimīgu! Kā es atmaksāšu Tam Kungam par visu, ko Viņš man labu darījis? (Ps.116:12)

brīnišķas lietas! Katru dienu izejot ārā, to var piedzīvot. Mēs tik bieži paejam garām kaut kam ļoti skaistam un pārsteidzošam!

Man ļoti patīk ieskatīties dabā pavisam tuvu. Piemēram, šajā pavasarī ieraudzīju upēņu un ērkšķogu krūmos tīiik mazas odziņas! Un no tādām mazām, ko bieži vien nepamanām, izaug tik garšīgas ogas!

Šogad mēs ar brāli katrs iekārtojām savu daļu no dobes. Iesējām savus mīļākos dārzenus un garšaugus. Tas ir tik interesanti – katru dienu vērot, kā asniņš izaug liels, rūpēties par tiem un beigās ēst pašaudzētus dārzeniņus. Uzreiz garšīgāk!

“Teici To Kungu, mana dvēsele, un neaizmirsti, ko Viņš tev labu darījis!” (Ps. 103:2)

Teici To Kungu, mana dvēsele, un neaizmirsti, ko Viņš tev labu darījis!

LŪGŠANU DIENASGRĀMATA

Laikā, kad pasaulē sākās vīrusa Covid-19 izraisītā krīze un izskanēja aicinājums palikt mājās un rakstīt pandēmijas dienasgrāmatu, māsa Daina nolēma: nē, ne jau pandēmijas dienasgrāmatu viņa rakstīs, bet gan lūgšanu dienasgrāmatu! Ar viņas laipnu atļauju tā tagad lasāma “Adventes Vēstu” lappusēs, lai kalpotu kā stiprinājums un iedrošinājums ikvienam mūsu lasītājam un būtu par slavu Dievam!

19. marts

Paldies par šo jauko, pavasari vēstošo dienu, kas vairo katra izglābta cilvēka prieku un palāvību, ka viss ir mūsu Radītāja, mūsu Kunga visvarenajās rokās! Vislielākā pateicība par Tava mīlā Dēla Golgātas upura nopelnu – ka mēs šodien varam dzīvot kā Tavi bērni, varam pulcēties, kaut vai telefoniski, baudīt brāļu un māsu sadraudzību katrā “Labvakar!”, katrā Debesu svētību nesošā lūgumā un aicinājumā! [...] Lai katru sirdi uzrunā Tevis dotie uzmundrinošie vārdi no E. Vaitas rakstiem: “Ne tas, kas ir ap mums, bet – kas ir mūsos pašos, ne tas, kas mums ir, bet tas, kas mēs esam, dara mūs patiesi laimīgus.”

21. marts

Sirsnīga pateicība par Tevis doto pavasara prieku saules spožumā un debesu svētību atspulgu ziļsniedzīšu plantācijās, balto krokusu paklājos! Paldies par svētīgo sarunu ar māsu Valentīnu, paldies, ka Tu viņai joprojām dod enerģiju un prieku lūgt, lūgt dienu un arī nakti. Svētī arī mūsu šīvakara kopīgos lūgšanu brīžus ar atziņu, ka patiesa lūgšana rod spēku Kristus upura nopelnā.

Paldies, ka neesmu atkarīga no daudzajām dienā dzirdētajām interneta ziņām, ka varu ar palāvību uzticēties Dieva apsolījumiem, ka vienīgi Tas Kungs pašķir cilvēka gājumu, ka svētīgi ir tie cilvēki, kas Dievā atrod sev spēku. Paldies, ka varam stāvēt lūgšanu sardzē par visiem, kuriem dots uzdevums rūpēties un palīdzēt...

24. marts

Pateicos par iespēju lūgt kopā ar brāļiem un māsām ticībā uz Jēzu Kristu; lūgt kopā ar Tavu Vārdu no Psalmu grāmatas. Paldies, Tēvs, ka savā laikā esi mums katram devis saprātu meklēt un atrast Tevi, vienīgo patieso un dzīvo Dievu, un ka ticībā varam Tevi pagodināt! [...] Paldies par mieru šai satraucošajā laikā, jo Tu, Kungs, esi apsolījis būt mūsu dzīves patvērums. No kā mums bailoties? Paldies, Debesu Tēvs, ka Tavas acis vēro Savus bērnus un ka Tavas ausis uzklausa palīdzības saucienus, ka Tu uzklausi un izglāb no bēdām!

25. marts

Paldies, ka Tavā laipnībā un apsardzībā esam izgājuši cauri vēl vienai pavasara dienai, kura mūs vedusi tuvāk Kristus atnākšanai. Paldies par pārdomu laiku, par Jēzus vārdiem pie krusta “Viss piepildīts!”.

Svēti mūs un iedvesmo piepildīt mums uzticētos kalpošanas, žēlastības un mīlestības darbus. Dari, Tēvs, stipras mūsu lūgšanu rokas par visām vajadzībām, arī kopā ar māsu Skaidrīti lūgšanās par tiem, kas ir ciešanās un bēdās. Lai mūsu sirdīs ienes mieru māsas Vaitas vārdi: “Ikkatra pienestā un sirsnīgā lūgšana ir sajakta ar Kristus asiņu spēku.” Lai mūsu sirds valoda ir līdzīga Dāvida vārdiem: “Tavu spārnu ēnā es liksmojos. Mana dvēsele Tēv pieķeras, Tava labā roka mani tur.” (Ps. 63:8, 9), “Tava labā roka ir svētības pilna.” (Ps. 48:11), “Tāds ir Dievs, mūsu Dievs, kas mūs vadīs mūžu mūžos.” (Ps. 48:15)

27. marts

Slava un pateicība Tev, ka Jēzus Kristus ir Kungs arī pār sabatu, kas sakārto zemes dzīves ritmu, ka varam svinēt sadraudzības dienu ar Tevi, baudīt mieru un palāvību Svētā Gara sadraudzībā, ka viss, ko Dievs dara un pieļauj, ir un būs pēc Viņa labā prāta. Svētī mūsu sirdsprātu svinēt sabatu arī pandēmijas laikā, jo, kā ir rakstījusi māsa Vaita, kam ir miers ar Dievu un līdzcilvēkiem, to nevar padarīt nelaimīgu.

Lūdzam, Tēvs Debesis, spēku, izturību, pacietību, apņēmību ik brīdī būt pateicībā un lūgšanās, jo pie Tevis ir dzīvības avots un Tavā gaismā mēs redzam gaismu, kas izgaismo ceļu uz mūžību!

28. marts

Tev gods, slava un pateicība par Tava mīlā Dēla Golgātas upuri, jo, šķīstīti Kristus asinīs, mēs varam raudzīties pāri šodienai ar mūžības acīm. Paldies par visām sabata svētībām ticības stiprinājumam un sirds uzticības, palāvības pavairošanai!

Lūdzam, sien, Dievs, mūs visus Savā mīlestības saitē, kas dara dzīvus mūsu ticības darbus, kas dod spēku visu panest, visu izlīdzināt mīlestībā, ko varam piedzīvot Jēzū Kristū!

Tēvs Debesis! Vissirsnīgākā pateicība, ka 29. marta diena man ir dāvāta kā jaunpiedzimšanas diena, ka drīkstu lūgt visas tās Debesu dāvanas, ko Tu vēlies dot ne tikai man, bet ikvienam Savam bērnam.

“Tiešām, esi klusa, mana dvēsele, vērsdamās uz Dievu, jo no Viņa nāk mana cerība.” (Ps. 62:6)

29. marts

Tev gods, slava un pateicība, ka Tu mūs esi pirmais mīļējis ar mūžīgu mīlestību un Tava Dēla upura nopelnu dēļ zemes bērni var atgriezties sava Debesu Tēva ģimenē! Paldies, ka ik rītu mani modina Tava Vārda spēks Kol. 3:12: “Ja nu jūs ar Kristu esat augšāmcēlušies, tad tiecieties pēc tā, kas augšā, kur ir Kristus, kas paaugstināts pie Dieva labās rokas. Savas domas vērsiet uz augšu, ne uz zemes lietām.” Paldies par 17 gadiem SDA tautā, Rīgas 1. draudzē, kur kopā ar ticības brāļiem un māsām varu baudīt izglābta cilvēka prieku ar sapratni, ar kalpošanu, ka ticība nedod garantiju pret grūtībām šeit un tagad, bet ticība ļauj skatīties pāri šodienai.

Paldies, ka Svētā Gara sadraudzībā, mācoties izdzīvot Tavu Vārdu, īpašu piepildījumu ieguvis Ps. 69:31 “Es slavēšu Dieva Vārdu ar dziesmu un godināšu Viņu ar pateicību.” Paldies, Tēvs, par dāvanu – vakar izlasītajiem māsas Vaitas vārdiem no grāmatas “Sentēvi un pravieši” 402. lpp.: “.. mums jācenšas, cik vien iespējams, ar savām slavas dziesmām tuvojoties Debesu koriem. Dziedāšana ir tik pat laba dievkalpošana kā lūgšana.”

Lūdzam, Debesu Tēvs, uzturi stipras mūsu lūgšanu rokas: par gudrību un iespējām līdzdalīt Tavu Vārdu, par neveseliem un grūtībās esošiem, par tiem, kas profesionāli stāv veselības sardzē, par mūsu valsti un valdību, lai daudzu, daudzu cilvēku sirdīs dzīvo himnas vārdi “Dievs, svētī Latviju!”.

30. marts

Svētīta ar Tavas mīlestības un žēlastības visvareno spēku lai ir šī pirmdiena un katra nākošā diena, ko Tu mums dāvināsi!

Paldies, ka Tavi bērni Svētā Gara sadraudzībā ir spējīgi staigāt šo sarežģīto laiku, jo mūsu “drošības apetīte” stāv pāri jebkuram “mākonim”.

Ps. 87:7 “Visi mani avoti ir Tevī!” Ps. 89:22 “Mana roka turēs viņu [mani] stipri, un Mans elkonis viņu [mani] spēcīnās.” Piepildi, Tēvs, un “dari stipru mūsu iekšējo cilvēku ar Savu Garu”, lai dedzīgas ir mūsu lūgšanas par sevi; ticības biedriem; par katru, kurš izvēlas iesākt iet pa šauro ceļu; par neveseliem; par darbīgajiem un piekusušajiem...

Lūdzam, Tēvs, sagatavo mani ar Sava Vārda gudrības un patiesības argumentiem, ka Dieva bērnam, ja viņš ir jau pieredzējis bērnus un mazbērnus, nav traģēdija aiziet no šīs dzīves, jo viņš dusēs, līdz Jēzus nāks modināt un paņems Sev līdzī uz Debesu Tēva mājām!

Ps. 112:7 “Sirds ir stipra palāvībā uz To Kungu.” 2. Jņ. 3 “Ar mums būs žēlastība, apžēlošana, miers no Dieva Tēva un no Jēzus Kristus, Tēva Dēla, patiesībā un mīlestībā.”

Paldies, ka šodien varēju izlasīt un pārdomāt Jāņa otri vēstuli – ja izvēlamies baudīt Dieva žēlastību un mīlestību, jādzīvo saskaņā ar Viņa mācību Bībelē.

31. marts

Paldies par Praviešu Gara vārdiem: “Kad Jēzus saka: “Tev ir piedots!”, mums atliek tikai ticēt, ka tā patiešām ir, un šo ticību izdzīvot dzīvē. Kad Dievs piedod, Viņš jautājumam pieliek punktu.”

Paldies, Tēvs, ka šorīt esi izklīdinājis tumsu un mākoņus gan aiz loga, gan arī sirdī, ka varu pateikties, jo Savā žēlastībā Tu, Dievs, esi ļāvis aiziet dusēt tam, kura dienas ir jau saskaitītas. Lūdzam, lai mūsu dvēseles logi ir atvērti ne tikai redzamās saules iespaidiem, bet arī Taisnības Saules stariem, kas sasilda cilvēkos ticību, ka viss no-caur-uz Dievu, ticību, ka arī šodien Tu, mūsu Kungs un mūsu Dievs, neuzliec lielāku pārbaudījumu, kā varam panest un izturēt.

1. aprīlis

Pateicība, ka Tu arī šorīt dari mani redzīgu un dzirdīgu Sava Vārda gaismas patiesībā! Paldies, ka ticībā uz Jēzu Kristu esam saņēmuši gan piedošanu, gan brīvību Kristū. Piepildi, Tēvs, mūsu iekšējo cilvēku ar Svētā Gara aicinājumu, pār kuru nav varas nevienai karantīnai, spirdzināt vienam otru lūgšanās un aizlūgšanās, kaut arī attālināti, kopt mūsu ticības sadraudzību visa laba atziņā, jo esam kopā Jēzū Kristū, kopā draudzē, kopā SDA vispasaules tautā. Lūdzam, Tēvs, katram cilvēkam gribu pazemībā un atbildības sajūtā piepildīt visas laicīgās varas prasības, kurās valsts rūpējas par savu pilsoņu aizsardzību.

Lūdzam par tiem, kuriem ir uzticēts pārvaldīt Latvijas finanses un ekonomiku. Paldies, ka, ja ne klātienē, tad garā, šodien varam būt kopā ar māsu Skaidrīti un ikvienu pasaules plašumos, kuri zaudējuši savus mīļos. Lai Dieva Vārds dara viņus stiprus! “Pirmais cilvēks Adams kļuva par dzīvu dvēseli, – pēdējais Adams par dzīvu darītāju Garu. [...] un, tāpat kā esam nesuši zemes cilvēka tēlu, tā arī nesīsim Tā tēlu, kas no debesīm” (1. Kor. 15:45, 49)

“Par ko gan satraukties, ja Kristus valstība ir jūsu? Lai kas arī dzīves gaitā ar jums notiktu – lai cik izaicinošs, lai cik sāpīgs – tas viss ir gaistošs.” (Š. Būnstra “Es ticu... pa īstam”)

Jņ. 5:24 “Patiesi, patiesi Es jums saku: kas Manus vārdus dzird un tic Tam, kas Mani sūtījis, tam ir mūžīgā dzīvība, un tas nenāk tiesā, bet no nāves ir iegājis dzīvībā.”

Paldies, ka šodien varēju izlasīt un pārdomāt Vēstuli Filemonam – ne cilvēku likumi, bet Jēzus Kristus žēlastība un mīlestība maina cilvēka sirdi; svešinieks kļūst par mīloto brāli.

UZTICĪBA DIEVAM

Veselīga dzīvesveida programmas “CREATION HEALTH” materiālos **piektais temats no astoņiem ir “Uzticība”.**

“Paļaujies uz To Kungu no visas sirds ..” (Sal. pam. 3:5)

Draudzība ar Dievu ir dzīvībai svarīga, ja vēlamies piedzīvot savā dzīvē izaugsmi un labu veselību. Jautājums, kas visos laikos bijis aktuāls: vai Dievam patiešām var uzticēties? Kāda veida draudzību Viņš piedāvā?

Kanons Goldsmits bija misionārs, kurš darbojās Anglikāņu baznīcā Indijā. Kādu dienu viņš savam kalpam uzticēja lielu naudas summu, palūdzot nopirkt dažas lietas. Kalps paņēma naudu un pazuda. Kanons bija apbēdināts, bet nolēma izmantot visus nepieciešamos līdzekļus, lai kalpu atrastu.

Viņš to meklēja vairākas dienas. Visbeidzot to atradis, viņš dziļā pazemībā piegāja pie kalpa un sacīja: “Man ļoti žēl, ka maksāju tev tik mazu algu, ka tiki pamudināts izdarīt ko tādu. Nāc atpakaļ un turpini strādāt pie manis, es tev nodrošināšu labāku atlidzību.”

Šī mīlestības un uzticības attieksme kalpu pilnībā pārvarēja. Viņš devās atpakaļ, patiesi nožēloja un kļuva par Kanona Goldsmīta uzticamo kalpu, draugu un brāli uz mūžu. Kanona uzticību kalpam neietekmēja kalpa neuzticība viņam. Kanons bija apņēmis kalpu mīlēt, neskatoties ne uz ko.

Šis ir brīnišķīgs piemērs Dieva cēlajai mīlestībai pret visiem cilvēkiem. Dievs vēlas attiecības ar mums, neskatoties uz mūsu kļūdām. Bet kā mēs varam uzticēties Dievam?

“Paļaujies uz To Kungu (Karaļa Džeimsa tulk. – Uzticies Kungam) no visas sirds un nepaļaujies uz sava prāta gudrību, bet domā uz To Kungu visos savos ceļos, tad Viņš darīs līdzienas tavas tekas.” (Sal. pam. 3:5, 6)

Patiesa un pilnīga uzticēšanās Dievam ir labākais un loģiskākais, ko cilvēki, jo īpaši kristieši, var izvēlēties. Dievs, kurš ir visspēcīgais, zina visu par pagātņi, šodien un nākotni, ir sagatavots ikvienai nedienai, kāda var skart cilvēkus, un ir gatavs sniegt palīdzību īstā laikā, tiešām ir mūsu uzticības cienīgs. Ja, neskatoties uz visu iepriekš minēto, cilvēki paļaujas uz sava prāta gudrību, tas nav prātīgi.

Nepaļauties uz sava prāta gudrību nenozīmē nolikt pie malas inteliģenci un atsāties no izvēles spēka. Intelīģence ir nepieciešama, lai mēs Dieva Vārdā, vērojot Dieva vadību, noskaidrotu un izprastu Dieva gribu. Ļaujot Dievam stiprināt un attīrīt mūsu gribu, mēs noiesim nosprausto ceļu līdz galam.

“Neliemies sev pārmērīgi gudrs esam, bet bīsties To Kungu un vairies no ļauna. Tās būs zāles tavai miesai, kas dziedina un atspirdzinās tavus kaulus.” (Sal. pam. 3:7, 8)

Šodien izskan dažādi, pat ļoti pretēji aicinājumi – medītēt un meklēt spēku sevī vai arī domās kavēties pie saviem un citu cilvēku trūkumiem un negācijām. Vai tā nav paļaušanās uz savu gudrību, kas novērš mūs no Kristus?

Jau pirms vairāk nekā simts gadiem Elena Vaita rakstīja: “Kavējoties pie paša “es”, prāts tiek novērsts no Kristus — spēka un dzīvības Avota. Tāpēc sātan pastāvīgi cenšas uzmanību novirzīt no Kristus, tādā veidā kavējot dvēseles savienību un satiksmi ar Jēzu. Pasaules prieki, dzīves rūpes, grūtības un bēdas, citu kļūdas vai paša vainas un nepilnības, lūk, kam viņš cenšas piesaistīt prātu. Neļauj viņa viltībai tevi maldināt.” (Ceļš pie Kristus, 73. lpp.); “Nav gudri skatīties pašiem uz sevi un pētīt savas emocijas. Ja to darīsim, ienaidnieks radīs grūtības un kārdinājumus tā, ka vājinās ticību un iznīcinās drosmi. Pastāvīgi pētīt savas emocijas un padoties jūtām nozīmē ļauties

šaubām un sapīties sarežģījumos. Ir jānovērš skats no sevis un jāraugās uz Jēzu.” (Kristus dziedinošā kalpošana, 249. lpp.)

DIEVS VĒLAS DRAUDZĪBU AR TEVI

“Es tevi mīlēju ar mūžīgu mīlestību, tādēļ Es pret tevi tik uzticīgi esmu saglabājis Savu žēlastību.” (Jeremijas 31:3)

“Cik reižu Es esmu gribējis tavus bērnus pulcināt ap Sevi, kā vista pulcina zem spārniem savus cāļiņus.” (Lūkas 13:34)

“Es jūs vairs nesaucu par kalpiem, jo kalps nesaprot, ko viņa kungs dara; bet Es jūs esmu saucis par draugiem.” (Jāņa 15:15)

Kā atklāts šajos tekstos, nav šaubu par Dieva dziļajām ilgām. Viņš ļoti ilgojas pēc draudzības ar mums. Bet, lai tas varētu notikt, mums jāpieņem Viņa draudzība un jāuzticas Viņam.

Mēs katrs esam dalībnieks lielajā cīņā starp Kristu un sātanu, kur cīņa noris par to, kam mēs uzticēsimies un ko pielūgsim. Ar šo cīņu sastopamies katru dienu no jauna.

Savā grāmatā “Patiesa kristietība” K. S. Lūiss (C. S. Lewis) raksta, kur sākas cīņa par uzticēšanos Dievam: “Tā sākas katru rītu pamostoties. Visas jūsu dienas vēlmes un cerības brāžas virsū kā savvaļas dzīvnieki. Pirmais darbs katru rītu ir vienkārši pastumt tos malā, uz klausot Dieva balsi, pieņemot Viņa skatījumu, ļaujot šai lielākajai, stiprākajai, klusākajai dzīvei ieplūst jūsos. Un tā visu dienu. Atkāpjoties no visiem dabīgajiem satraukumiem un nemieriem.”

Uzticība ir kā dzīvs koks. Jo dziļāk iesakņojamies Jēzū, jo vairāk šī savienība palīdz pieaugt mūsu uzticībai.

“Bet svētīgs ir, kas paļaujas uz To Kungu un kura cerība ir Tas Kungs! Tas ir kā koks, kas stādīts

pie ūdens un kas rieš savas saknes jo tuvu upei, tas nebīstas karstuma, tā lapas paliek zaļas. Arī sausā gadā tas nebīstas, tas nemitīgi nes savus augļus.” (Jeremijas 17:7, 8)

Kā koka zari nodrošina spirdzinošu paēnu no karstās saules, tā uzticība kalpo par patvērumu, kas ļauj mums saglabāt mieru un drošību.

UZTICĪBA DIEVA APSOLĪTĀJAM

Mūsu Debesu Tēvs ir apsollis mūs nodrošināt ar visu nepieciešamo. Aicinu veltīt nedaudz laika, lai pārdomātu turpmākos apsollījumus – ko tie pasaka par Dievu un Viņa rīcību?

“Mans Dievs apmierinās katru jūsu vajadzību pēc Savas godības pilnās bagātības Kristū Jēzū.” (Filipiešiem 4:19)

“Jo, cik ir Dieva apsolišanu, tās ir Viņā jā, tāpēc caur Viņu mūsu āmen Dievam par godu.” (2. Korintiešiem 1:20)

NEBĪSTIES

Iemācoties bezbailīgi uzticēties, iegūstam milzīgu labumu dzīvei. Nešaubīgi uzticoties Dievam, mēs varam pārciest visu.

“Dievs ir mūsu patvērums un stiprums, tiešām spēcīgs palīgs bēdu laikā. Tāpēc mēs nebīstamies, kaut arī zeme zustu un kalni pašā jūras vidū nogrimtu.” (Psalmi 46:2, 3)

“Jebšu es arī staigāju tumšā ielejā, taču ļaunuma nebīstos, jo Tu esi pie manis, Tava gana vēzda un Tavs gana zizlis mani iepriecina.” (Psalmi 23:4)

Kāda konstanta lieta atklājas Bībelē, kad vien Dievs tuvojas cilvēkiem. Jēzus pats iedrošina Savus sekotājus: “Lai jūsu sirdis neizbīstas, lai tās nebīstas.” Tai naktī, kad Viņš nāca pie mācekļiem pa ūdens virsu, mācekļi bija izbijušies. Bet Jēzus tos iedrošina: “Tas Esmu Es. Nebīstieties!” Citur Viņš mūs mierina: “Nebīsties, tu, mazais ganāmais pulciņ!” Pēc augšāmcelšanās sievai, kura meklē Jēzu, eņģelis saka: “Nebīsties!” Tad Jēzus parādās mācekļiem, kuri slēpās, un tos mierina: “Nebīstieties!”

Vai mēs to piedzīvojam? Tieši tāpat, kā negribam, lai mūsu bērni dzīvotu bailēs, arī Dievs negrib, lai mēs kā Viņa bērni dzīvotu bailēs.

Uzdevums tev, lasītāj: turpmākajos Bībeles tekstos pasvītīro vārdus, kuri tev palīdzēs dzīvot uzticības pilnu dzīvi.

“Es meklēju To Kungu, un Viņš man atbildēja; Viņš mani izglāba no visām manām izbailēm.” (Psalmi 34:5)

“Tev pietiek ar Manu žēlastību; jo Mans spēks nespēkā varens parādās.” (2. Korintiešiem 12:9)

“Jūs piemeklējīs vēl tikai cilvēciņš pārbaudījums; Dievs ir uzticīgs, Viņš neļaus jūs pārbaudīt pāri par jūsu spējām, bet darīs pārbaudījumu tādu galu, ka varat panest.” (1. Korintiešiem 10:13)

“Izbaiļu brīžos es paļaujos uz Tevi!” (Psalmi 56:4)

Pēc “Creation Health” materiāliem rakstu sagatavoja Agris Bērziņš,

LDS Veselības kalpošanas nodaļas vadītājs

IZDEVNIECĪBAS "PATMOS"

JAUNUMS SĒRIJĀ "CEĻA MEKLĒTĀJU GRĀMATU KLUBS"

– grāmata pusaudžiem un jebkuram Dieva bērnam par lūgšanas vareno spēku.

Kā Dievs izglāba divus zēnus no dziļas akas, iemācīja sievietei lasīt, pasargāja misionāru no briesmīgas haizivs, izārsteja sabrauktu kaķēnu, paglāba ģimeni no bada – šo un citu atbildēto lūgšanu stāsti noteikti bagātinās jūsu ticību!

GLĀZERA KLADE

SABATSKOLAS GALVENAIS UZDEVUMS; KONSPEKTA SASTĀDĪŠANA

Vispirms – ar kādu laiku jāreķinās stundas vadīšanā? 30–40% no visa laika aizņem skolotājs jeb vadītājs. Ja vadītājam paliek mazāk laika, tad ļoti bieži notiek novirzīšanās no tēmas un stunda ievirzās haotiskā gultnē.

Ja kopējais laiks ir 40 minūtes, tad laika sadalījums būtu šāds:

- ievadam 2 min.
- skolotāja skaidrojumiem, piezīmēm 10 min.
- jautājumiem un atbildēm 18 min.
- piezīmēm no klases 8 min.

Vai var vadīt bez konspekta?

Ja to vari, tad esi ģēnijs. Taču, ja tā vadot aizmirsti kaut vienu labu lietu, tad tu vienkārši esi slinkis. Krīzes variants – pierakstīta pilna sabatskolas mācību grāmata.

Konspektam ir arī sava negatīva puse – tas traucē brīvi sarunāties. Lai to novērstu, konspektu veido trijos posmos.

1. Izveidojam konspekta skeletu, izvietojam jautājumus, piezīmes.
2. Uzrakstām konspektu ar iespējami pilnu tekstu. Pārdomājam, ja vajag – labojam. Tā no galvas var iemācīties vietas un jautājumu secību.

Vai konspekts ir pietiekoši apgūts, to var pārbaudīt. Noslēp konspektu un mēģini to no galvas uzrakstīt no jauna. Ja pēc atmiņas izdodas atjaunot 60%, tad viss ir kārtībā.

3. Uzraksti darba konspektu, tas ir to, kurš būs tev līdzī, kad vadīsi stundu. Tā garums atkarīgs no skolotāja pieredzes un atmiņas spējam. Dažiem skolotājiem, iesākot vadīt sabatskolu, darba konspekti ir diezgan gari, dažkārt pat visa runa. Pēc tam, apgūstot arodu, pienāk laiks, kad konspekti top veidoti īsi. Tajos ir tikai: ievads, Bībeles teksti, citāti, jautājumi, ja gadījumā varētu tos aizmirst, un nobeigums. Tagad man atkal ir vajadzīgi sīkāki, detalizētāki konspekti, jo vienkārši aizmirstas (Ā. Glāzers rakstīja šos pierakstus Smiltēnē dažus gadus pirms savas nāves – A.P.).

Dažas lietas, kas jāievēro jautājot

1. Nelieto nekonkrētus, neprecīzus jautājumus.
“Kur atrodas šīs nedēļas mācību viela?”, *“Ko domāja Pāvils, rakstot...”*
2. Ja vien iespējams, nekad nesaki: *“Nē, nepareizi!”*
Varētu pēc nepareizas atbildes vēlreiz vaicāt: “Laujiet man pajautāt citādi...”, “Uz šo jautājumu var atbildēt arī...”
3. Ja cilvēks cīnās ar kādu problēmu, neuzdod viņam tiešu jautājumu, kas būtu ar to saistīts. Uzdod šo jautājumu kādam citam.

4. Nejautā, jautājumā ietverot nepareizu atbildi (provocējoši uzvedinot).

“Vai Jēzum bija desmit mācekļi?”

5. Jautājumi jāorientē uz pozitīvu atbildi.

Nevaicā negatīvi: “Vai tu negribi pateikt?” *Vaicā: “Vai tu, lūdzu, varētu pateikt?”*

6. Eliptiski jautājumi (lingvistiski – viegli piedomājamu vārdu izlaidums).

Tie būtībā nav jautājumi, bet nepabeigti teikumi. Teikumu nobeigumu saka visa klase. Piemēram: “Taisnais dzīvos no...” *Dažas sekundes pauze, un sagaidāsim turpinājumu: “... ticības.”* *Ar šo metodi tiek uzsvērts vārds “ticība”.* *Ar šo metodi skolotājs iegūst kāda vārda, domas vai idejas izcēlumu.*

7. Piedāvā izvēlei divus variantus.

To var darīt, ja jautājumi ir sarežģīti.

- a) Vispirms savu jautājumu, tad atbildētāju jautājumu. Tad domā visi.
- b) Vispirms nosauc personu, tad uzdod jautājumu.

*Sagatavoja Andris Pešelis,
LDS Sabatskolas nodaļas vadītājs*

VAI NEDĒĻAS DIENU SECĪBA IR SAGLABĀJUSIES NEMAINĪGA KOPŠ SENĀTNES?

Dažkārt tiek apgalvots, ka nedēļas dienu secība ir zaudēta kopš kalendāra reformas, tomēr šim apgalvojumam nav pamatojuma. Septiņu dienu nedēļa tikusi lietota jau Senajos Austrumos, jo skaitlīm septiņi piedēvēta svētuma nozīme.

Nedēļa ir laika periods, kam nav nekā kopīga ar astronomiskajām debesu ķermeņu kustībām. Senie jūdi ļoti rūpīgi ievēroja nedēļas dienu secību, lai precīzi ievērotu sabata dienu.

Tā sauktais Jūlija kalendārs ticis lietots kopš 46. gada p.m.ē., to ieviesa Romas valdnieks Jūlijs Cēzars. Šis kalendārs nebija īpaši precīzs, jo, to veidojot, tika pieņemts, ka saules gadu veido 365 ¼ dienas, lai gan gads ir par 12 minūtēm īsāks. Tomēr tajos laikos šis kalendārs bija precīzākais no visiem, kādi bija cilvēku rīcībā, un tas paturēja līdz tam ievēroto nedēļas dienu secību.

Paejot gadsimtiem, 1580. gadā Jūlija kalendāra neprecizitātes veidoja jau veselu 10 dienu atšķirību. Tas nozīmē, ka šis kalendāra nobīdes dēļ baznīcas svētki vairs netika svinēti precīzi tiem atbilstošajos datumos. Tāpēc Romas bīskaps Gregors XIII 1580. gadā izveidoja īpašu komisiju, kurai uzdeva veikt aprēķinus un piedāvāt citu kalendāra modeli. Komisija šo uzdevumu paveica un piedāvāja 10 liekās dienas, sākot no 1582. gada, izmest ārā. (Kalendāra reforma neskāra nedēļas dienu secību, jo baznīcai bija svarīgi, lai visas svētdienas paliktu savās vietās.) Tad Romas bīskaps Gregors XIII 1582. gadā izdeva pavēli atjaunot kalendāru, un šajā gadā 4. oktobra ceturtdienai sekoja 15. oktobra piektdiena. Lai nepieļautu iepriekšējā – Jūlija kalendāra – kļūdu, tika pieņemti tā sauktie garie gadi, kad februārī papildus pieliek klāt 29. datumu. Bez tam tika pieņemts, ka garie gadi būs arī visi tie, kurus var

dalīt ar 400, tādēļ 1600., 2000., 2400. un 2800 arī ir garie gadi.

Te uzskatāmi parādīts, kā notika pārmaiņas, pārejot no Jūlija kalendāra uz Gregora kalendāru:

1582. gada oktobris

Sv. Pr. O. Tr. C. Pk. Se.

1	2	3	4	15	16
17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28
29	30				

Treknrakstā redzami Gregora kalendāra datumu, bet slīprakstā – iepriekšējā, Jūlija kalendāra, datumu 1582. g. oktobrī.

Saskaņā ar pāvesta pavēli kalendārs tika mainīts katoļu zemēs: Itālijā, Spānijā un Portugālē 1582. g. 5. oktobrī, kurš pēc reformas kļuva par 15. oktobri, taču nezaudēja nedēļas dienas nosaukumu, joprojām paliekot piektdiena.

Francija vilcinājās ar kalendāra maiņu un nomainīja to tā paša gada decembrī, kad 10. decembrim sekoja 20. decembris. Arī tur nedēļas dienu secība netika skarta.

Vācijas un Šveices katoļu rajonos Gregora kalendārs tika ieviests 1583. g., Polijā to ieviesa 1584. g., Ungārijā – 1587. g.

Rīga šajā kalendāra maiņu laikā atradās Polijas varā, tādēļ Polijas karalis pavēlēja Rīgā Gregora kalendāru ieviest 1584. g. 4. oktobrī – tāpat kā visā pārējā valstī. Tomēr šis laiks sakrita ar politiskām nesaskaņām starp Rīgas rāti un citām pilsoņu grupām, kā arī ar to, ka katoļi vēlējās atgūt savas Reformācijas laikā zaudētās pozīcijas Rīgā. Tādēļ pilsētā iesākās tā sauktie “kalendāra nemieri”, kuri ieilga līdz 1589. g., līdz tika noslēgti līgumi starp Polijas karali un Rīgas rāti, sodīti “kalendāra nemieru” rīkotāji un beidzot ieviests Gregora kalendārs.

Taču jau 1710. g. Rīgā kalendārs atkal tika pārcelts atpakaļ uz Jūlija kalendāru, jo pilsēta nonāca

zem Krievijas varas, un Krievijas pareizticīgo baznīca pieturējās – un vēl aizvien pieturas – pie vecā Jūlija kalendāra (t. s. vecā stila). Pāreja atpakaļ uz Gregora kalendāru (jauno stilu) Rīgā notika tikai 1917. g., pēc cara gāšanas Pēterburgā.

Vācijas protestantu rajonos Gregora kalendārs tika pieņemts 1700. gada 18. februāra svētdienā, kam sekoja 1. marta pirmdiena.

Anglijā kalendāra maiņa notika 1752. gadā, un 2. septembra trešdienai sekoja 14. septembra ceturtdiena.

Ko no tā visa varam secināt? Veicot kalendāra reformu, Romas katoļu baznīcas vadītāji vēlējās panākt, lai baznīcas svētki notiktu precīzi tiem paredzētajās dienās. Šī reforma nav sagrozījusi nedēļas dienu ciklu, jo Romas bīskaps vēlējās, lai iknedēļas svētdienas paliktu savās vietās. Pāreja no Jūlija kalendāra uz Gregora kalendāru nav mainījusi nedēļas dienu ciklu. Tādēļ var droši apgalvot, ka arī iknedēļas sestdienas (sabati) nav mainītas vietām ar kādu citu nedēļas dienu un sestdiena atrodas savā vietā iknedēļas ciklā kopš vissenākajiem laikiem.

*Andris Pešelis, ordinēts mācītājs,
LDS Sabatskolas nodaļas vadītājs*

TRĪS ENĢEĻU VĒSTIS

6. DAĻA

Kāds droši vien jautās, kāda ir šo vēstu galvenā būtība un kāpēc esmu tām pievērsies, veltījis tādu uzmanību un tās atspoguļojis. Lai gan esmu to jau teicis ievadā, domāju, nebūs lieki, noslēdzot šo īso apskati, vēlreiz uzsvērt, cik tas ir svarīgi un nepieciešami.

Vispirms – uz to skaidri norāda Praviešu Gars: “Visssvarīgākās patiesības, kādas jebkad ir uzticētas mirstīgajiem, tagad dotas mums, lai mēs tās pasludinātu pasaulei. Pasaule ir jābrīdina [...]” (Liecības draudzei, 9. sēj.) Turpat tālāk teikts, kā jābrīdina: “Pasludināt pirmā, otrā un trešā enģeļa nesto vēsti.” Turklāt jāpasludina tā, lai nekas šīs vēstis nekavē: “Otra tik svarīga un nozīmīga darba vispār nav, tādēļ nedrīkst pielaut, lai kaut kas cits vēl saistītu uzmanību.”

Izprotot nopietnību, ko atklāj trīs enģeļu vēstis, mēs apzināties, ka pasaule ir jābrīdina nekavējoties. Kādēļ? Lai, Kristum atnākot otro reizi uz šo zemi, daudzus pasargātu no mūžīgās bojāejas.

Domāju, šodien ikviens no mums izprot, cik tuvu ir šis mirklis. Bet vēl tuvāk ir notikumi, kas kā brīdinājums izskan trešā enģeļa vēstī. Tāpēc Praviešu Gars uzsver: “Tagad kā īpaša patiesība ļaudīm jāpasludina trešā enģeļa vēsts [...]. Tagad Dieva ļaudīm kā tuvumā, tā tālumā tiek izteikts brīdinājums, ko satur trešā enģeļa vēsts.” (Izmeklētas vēstis 2, 106. lpp.)

Sātans apzinās, ka viņam palicis pavisam maz laika, un viņš pieliks visas pūles, lai trešā enģeļa vēsts

neizskanētu nopietni, lai tā netiktu pasludināta skaidri. Grāmatā “Evanģelizācija” Elena Vaita saka: “Mums kā tautai draud briesmas trešā enģeļa vēsti pasniegt tik nenoteiktā veidā, ka tā uz ļaudīm neatstāj nekādu iespaidu [...]”. Tā ir dzīvības un nāves vēsts, un mums šai vēstij jāļauj izskanēt tieši tādai, kāda tā ir, – kā nepārprotamam Dieva varas pierādījumam. Tad Kungs to padarīs iespaidīgu. Mums tā jāatklāj visā tās grandiozajā spēkā. Sātans ir ļoti pūlējies, lai ierobežotu trešā enģeļa vēsts sludināšanu. Mums jāsarģās no viņa plāniem un metodēm. Nedrīkst notikt nekāda patiesības spēka samazināšana, nekāda šī laika vēsts slāpēšana! Trešā enģeļa vēstij jāklūst vēl skaidrākai un spēcīgākai. Atklāsmes grāmatas 18. nodaļa rāda, cik svarīgi šo patiesību pasniegt nevis ar aprobežotiem izteicieniem, bet gan drosmīgi un ar spēku. [...] Pasludinot šo vēsti, ir notikusi pārāk liela svaidīšanās uz vienu un otru pusi. Vēsts nav pasniegta skaidri un nepārprotami, kā tam vajadzēja būt.” (230. lpp.)

Man pašam šķiet, ka pirmā enģeļa vēsti vēl pasludina, bet otro un trešo vairāk vai mazāk pat noklusē, neskatoties uz to, ka viss liecina – pavisam drīz tiks pieņemta zvēra zīme, pāvestības ieceltais sabats tiks izsludināts kā likums un patiesās Dieva dienas ievērotāji tiks vajāti.

Mums jāsaprot, ka šīs žēlastības laiks neturpināsies ilgi, tāpēc nedrīkstam klusēt, mums jārunā un jābrīdina, kā sagatavoties, lai izdarītu pareizo izvēli.

Daļēji jau esam apskatījuši, kāds ir šis brīdinājums Atkl. 14:9–11: “Ja kas pielūdz zvēru vai viņa tēlu un pieņem zīmi uz savas pieres vai savas rokas, tam būs jādzer Dieva dusmu vīns neatšķaidīts, kas ieliets Viņa bardzības kausā [...]”. Tas nozīmē, ka šos ļaudis vairs nekas neglābs, viņiem būs jāaiziet bojā. Neatšķaidīts vīns aino Dieva dusmu piemeklējumu pilnā mērā. Vecajā Derībā Kungs Jeremijam sacīja: “Nem no Manas rokas šo dusmu pilno vīna kausu un dod no tā dzert visām tautām [...]” (Jer. 25:15) Vārdi Atkl. 14:10, 11 „un tam būs jācieš mokas ugunī un sērā svēto enģeļu un Jēra priekšā. Un viņu mocību dūmi paceļas augšup mūžu mūžos” attiecas uz pilnīgu iznīcību. Šis teksts nerunā par mūžīgu degšanu – ka tā būs bezgalīga –, bet gan to, ka viss pilnīgi sadegs un nekas nepalikts pāri. Jūdas 7. pantā par Sodomu un Gomoru sacīts, ka tās: “[...] ir noliktas par piemēru mūžīga uguns soda izciešanai.”

Trīs enģeļu vēstis noslēdzas ar Atkl. 14:12: “Šeit vajadzīga svēto pastāvība, kas tur Dieva baušļus un Jēzus ticību”.

Pirms aplūkojam, kāpēc lietoti tieši šie vārdi, noslēdzot gribu sniegt īsu kopsavilkumu par trīs enģeļu vēstīm no 6. līdz 11. pantam. Teikums “[...] enģeli laižamies debesu vidū [...], viņš sauca stiprā balsī” pārstāv vēstnešus, kuri pasludina “mūžīgo evaņģēliju” par gala laiku.

Pirmā enģeļa vēsts ziņo, ka atnākusi tiesas stunda, Jēzus Kristus iegājis Vissvētākajā vietā un izdara

noslēdzošo salīdzināšanas darbu, tādēļ mums visā godbijībā jāpielūdz Dievs, kas visu ir radījis un iesvētījis septīto dienu kā radīšanas darba pieminekli.

Otrā enģeļa vēsts paziņo, ka „Kritusi, kritusi lielā Bābele, kas apdzirdījusi visas tautas ar savas netiklības dusmu vīnu”. Kā noskaidrojām, Bābele ir netikla, neuzticīgā sieva – draudze, baznīca, kas nevadās pēc Dieva likumiem, Viņa norādījumiem, bet gan pēc saviem ieskatiem un tradīcijām, un tā ar šo vīnu – maldu mācībām – ir apdzirdinājusi visas tautas.

Trešā enģeļa vēsts saka, ka, tādā veidā apreibināti, daudzi vienosies par “zvēra zīmi” – svētdienas likumu – un vajās pārējos, kas to nepieņem. Šī vēsts atklāj un brīdina, ka Dieva dusmas izliesies pār tiem, “kas pielūdz zvēru vai viņa tēlu un pieņem zīmi uz savas pieres vai savas rokas”, ka tiem “būs jācieš mokas ugunī un sērā svēto enģeļu un Jēra priekšā”.

Šim spriedumam, brīdinājumam seko 12. pants: “Šeit vajadzīga svēto pastāvība, kas tur Dieva baušļus un Jēzus ticību” jeb “Še ir to svēto pacietība. Še ir tie, kas tur Dieva baušļus un Jēzus ticību.” (Glika tulk.) “Pastāvība” un “pacietība” viena otru neizslēdz, tās abas būs vajadzīgas patiesajiem Dieva bērniem, kuri turēs Dieva baušļus un Jēzus ticību. Būtiski pamanīt, ko par šo pantu domājusi Elena Vaita, kā arī mūsu celmlauži. No 1888. gada viņi šo pantu cieši saista ar taisnošanu ticībā. Elena Vaita, piemēram, 1890. gadā “Review and Herald” raksta: “Daži man ir rakstījuši, jautādami, vai taisnošana ticībā ir 3. enģeļa vēsts, un es esmu atbildējusi: “Tā ir patiesā 3. enģeļa vēsts. Tā norāda uz paaugstināto Pestītāju. Šai vēstij pasaules priekšā vēl daudz vairāk vajadzēja izcelt paaugstināto Pestītāju – šo upuri par visas pasaules grēkiem. Tā norāda uz taisnošanu ticībā, kas atklājās paklausībā visiem Dieva likumiem.””

Jautājums par taisnošanu ticībā adventistiem vienmēr bijis sarežģīts. Ne mazāk par to diskutē arī tagad. Vai tas tik vienkārši ir saprotams 3. enģeļa vēsts pēdējā pantā? Tā pirmie vārdi: “Šeit vajadzīga svēto pastāvība” (jeb „pacietība”) izpaušies pie tiem, kas nopietni turēs Dieva baušļus. Ne velti Atkl. 12:17 redzam, ka sātans ir

sadusmojies uz šiem ļaudīm.

Svarīgi ir saprast, par ko īsti radās domstarpības 1888. gadā. Vieni izcēla iepriekš minētā panta pirmo daļu “kas tur Dieva baušļus”, liekot būtiskāko akcentu tieši uz to, kamēr otri izcēla “Jēzus ticību”. Tā nu viņi viens otru vairs neizprata. Elenai Vaitai nācās stāties vidū. Viņa rakstīja: “Dieva baušļi ir daļa no 3. enģeļa vēsts. Arī Jēzus ticība ir tā. Ir labi, ja 3. enģeļa vēsts izskan visā pilnībā, jo cilvēkiem tā ir vajadzīga visos sīkumos. Ja mēs sludinām Dieva baušļus, bet otram pusei gandrīz nepieskaramies, tad vēsts mūsu rokās ir izkropļota. Likumam ir svarīga vieta, bet tas ir bezspēcīgs, ja Kristus taisnība netiek nolikta blakus likumam, lai pagodinātu visu ķēnišķīgās taisnības standartu. Trešā enģeļa vēsts ir Dieva baušļu un Jēzus Kristus ticības pasludināšana.”

Kas viņu izpratnē bija noticis starp abām 12. panta daļām? Vai kāda no tām tika ignorēta? Nekādā ziņā! Ja par baušļiem vairāk vai mazāk daudz kas bija izprasts, tad ar ticību ne viss bija gluži skaidrs. Vai ticība Jēzum ir tas pats, kas “Jēzus ticība”? Pirmajā brīdī var šķist, kāda gan tur starpība? Tomēr...

Vārds “ticība” Bibelē sastopams ļoti bieži. Jautājums – kā katrs to uztver. Piemēram, Rom. 1:17 “Taisnais no ticības dzīvos”. No kādas ticības? Vai varam to skaidri definēt? Mēs redzam, cik dažādi, atšķirīgi ticību uztver. Tas tāpēc, ka nav pievērsta uzmanība tam, kad tiekam taisnoti un kā ticībā dzīvojam.

A. T. Džonss un E. Dž. Vagoners gribēja parādīt šo svarīgo akcentu uz “Jēzus ticību”, kas visā pilnībā un dziļumā aizved pie Kristus lielā nopelna, uzlūkojot Jēzu pie krusta Golgātā – tur Viņš uznesa visu mūsu grēka nastu, lai tādējādi kļūtu par mūsu piedodošo Pestītāju. Tā ir ticība, kura nešaubās ne mirkli un visos apstākļos ir pārliecināta par Jēzus Kristus lielo upuri. Šai ticībai jāizpaužas dziļā, savīlņojošā piedzīvojumā, kas izraisa pilnīgu uzticēšanos savam Pestītājam, vēlēšanos paklausīt pilnīgi un ticībā dzīvot.

Bet vai tas ir tik vienkārši? Līdzīgi kā ar Pēteri, kurš bija drosmīgs sekot Kristum un pat trakojošajā jūrā gāja pa ūdens virsu Viņam pretim, taču

tad sāka grimt (skat. Mat. 14. nod.), notiek arī ar mums. Tad saprotam, ka paši neko nevaram. To apzinoties, visā “pastāvībā” jeb “pacietībā” Jēzū turēsim visus Dieva likumus. Tad arī tiksīm pasargāti no “zvēra zīmes” uzspiešanas.

Tie, kuri vienmēr skatīsies uz Jēzu un dzīvos “Jēzus ticībā” (nevis tikai ticībā uz Viņu), neies bojā, bet piedzīvos mūžīgās dzīvības apsolījumu. Dzīvot ar “Jēzus ticību” nozīmē dzīvot tā, kā sacījis apustulis Pāvils: “Līdz ar Kristu esmu krustā sists, bet nu nedzīvoju es, bet manī dzīvo Kristus; bet cik es tagad dzīvoju miesā, es dzīvoju ticībā uz Dieva Dēlu, kas mani ir mīlējis un nodevis par mani”. (Gal. 2:20) Kaut ikviens no mums spētu to apliecināt!

Trešā enģeļa vēsts noslēdzās ar vārdiem: “Šeit vajadzīga svēto pastāvība, kas tur Dieva baušļus un Jēzus ticību.” (12. p.) Šis pants parāda visu triju enģeļu vēstu galveno būtību – Kristus ir visā, Viņš ir tavs un mans Glābējs, mūžīgās dzīvības centrs, ja vien paliekam Viņā un uzticīgi izpildām šo svarīgo uzdevumu, brīdinot pasauli.

Atklāsmes grāmatas 14. nodaļas tālākajos pantos (no 14. p.) seko noslēdzošie notikumi, kad Kristus nāk un ievāc ražu, jo “pasaules druva ir jau nobriedusi” (15. p.). Vieni ir nobrieduši mūžīgajai dzīvei kopā ar visu laikmetu uzticīgajiem, kamēr pārējie, kas nebūs ņēmuši vērā Kristus aicinošo vēsti, tiks iemesti “Dieva dusmības lielajā vīna spaidā” (19. p.).

Šodien vēl ir žēlastības laiks. Šodien šim trīs enģeļu vēstīm jātiekl pasludinātām. Mat. 24:33 Jēzus sacīja: “.. kad jūs visu to redzat, tad ziniet, ka Viņš ir tuvu durvju priekšā”. Tas, ko šodien redzam un piedzīvojam, manuprāt, ir pietiekams, lai saprastu – ilgi žēlastības laiks vairs neturpināsies. Tāpēc lai Kungs mums palīdz palikt uzticīgiem visā līdz galam, pasludināt šīs trīs enģeļu vēstis un gatavoties Viņa atnākšanai! Novēlu visiem un katram žurnāla “Adventes Vēstis” lasītājam šajā Covid-19 vīrusa pārņemtajā laikā saglabāt pilnīgu mieru un palāvību uz Viņu, mūsu dārgo Debesu Tēvu!

*Mācītājs emeritus
Laimonis Tomsons*

IZEJIET NO PILSĒTĀM

Šoreiz piedāvājam iepazīties ar **Krišjāni** un **Elizu Grinbergiem**. Viņi ir atraduši prieku, dzīvojot laukos un darot to, kas katram padodas un patīk, par savu draugu izvēloties pazemīgo, mīlošo, uzticamo un līdzcietīgo Jēzu.

Pastāstiet, kur jūs dzīvojat! Vai abi vienmēr esat dzīvojuši laukos? Kādēļ esat izvēlējušies dzīvot laukos un kādas priekšrocības ir dzīvei laukos?

Eliza: Oficiālā atbilde būtu, ka dzīvojam Raiskuma pagastā, Gaujas nacionālā parka nomalē. Studiju laikā darba nedēļas pāriet, dzīvojot Rīgā, mājās atpūstos vien pa brīvdienām. Krišjānis visu savu apzināto dzīvi dzīvojis šajā apkārtnē. Personīgi es nāku no ģimenes, kas vienmēr ir kaut ko īrējusi un nemitīgi pārvākusies no vienas vietas uz citu. Mūsu ģimenei nebija ne sava īpašuma, ne arī tādu tipisku “lauku”, kur aizbraukt pie omes. Kad apsvērām idejas par kopīgu dzīvesvietu, Krišjānis lika saprast, ka pilsētā dzīvot īsti nevēlas. Ņemot vērā, ka viņš uzaudzis ārpus pilsētas, tad dzīvošana tur, kur ir “troksnis, pilns

Dievam ir svarīga mūsu fiziskā, mentālā un garīgā labklājība un veselība. Jo vairāk radām apstākļus, kuros varam kvalitatīvāk atpūsties un atslēgties no kņadas un steigas, jo labāk.

ar izplūdes gāzēm un neskaitāmām cilvēku gūzmām” nemaz nelikās kārdinoša. Tajā laikā arī manī bija radušās ilgas pēc būšanas ārpus pilsētas un zināma miera, ko tas varētu nest. Tas bija viens no apsvērumiem. Otrs ietekmējošais faktors bija daudzie padomi, kurus varam izlasīt, piemēram, grāmatā “Kristus dziedinošā kalpošana”. Centāmiem ņemt vērā arī tur atklātos ieteikumus par dzīvošanu pietiekami tuvu pilsētām, bet būšanu mazliet savrup. Šeit esam kopīgi aizvadījuši jau apmēram četrus gadus, bet tikai tagad sāku vairāk novērtēt svētības, ko sniedz šāda vide. Sāku sasmaržot vairāk, ieklausīties tajā, kas notiek apkārt, un atgūt pilsētā notrulinātās maņas.

Krišjānis: Papildinot jāteic, ka noteikti ir ieguvumi, dzīvojot laukos. Šķiet, ka īpaši šobrīd (Covid-19 krīzes laikā), jo nepieciešams tikai reizi nedēļā aizbraukt uz pilsētu papildināt pārtikas krājumus. Un pa nedēļu, ja izdodas neuzdurties ziņām un statistikai par saslimušajiem, pat aizmirstas, ka šāda krīze eksistē. Laukos viss norit kā līdz šim. Priekšrocības ikdienā ir milzīgas! Tepat blakus ir ezers, kas ļāva šogad izmēģināt katru rītu sākt ar peldi, tādējādi jutu, ka imūnsistēma, kas man no mazotnes bijusi salīdzinoši vāja, ir kļuvusi stabilāka. Ir iespēja aiziet pastaigā uz mežu, pa logu paveras skats uz lauku ainavu, gadalaikus iespējams izjust daudz dzīvāk. Klusums, miers un tajā pašā laikā – pilsēta 20 minūšu brauciena attālumā.

Eliza: Par dzīvošanu laukos vienmēr atminos kādu domu no grāmatas “Come to the quiet” (“Nāciet klusumā”), kas ir paplašināts grāmatas “Izlaušanās pie Dieva” autora stāstījums par viņa pielāgošanos dzīvei laukos. Doma pārfrāzējot ir šāda: laukos nevar dzīvot pilsētas dzīvi. To varbūt ir grūti uzreiz paskaidrot, bet ideja slēpjas tajā, ka ir grūti dzīvot laukos, saglabājot tādu pašu dzīvesveidu, kāds bija pilsētā. Pārvākties uz laukiem nenozīmē garantētu mieru un idilli. Darbu ap māju un mājā ir krietni vairāk, nekā dzīvojot dzīvoklī pilsētā. Bieži tam klāt nāk dažādu ar remontu saistītu jautājumu risināšana, jo atjaunojam senu lauku

māju. Stress, kas veidojas no darāmo darbu daudzuma, mūs atrod visur. Tas nešķiro, vai esi Rīgā, Liepājā vai meža biezoknī. Šāda veida trauksmi un nemieru varam paņemt sev līdzīti visur.

Ne velti Dievs mūs ir aicinājis dzīvot vietās, kur varam baudīt vairāk miera, būt ciešākā saiknē ar dabu, veikt vienkāršu fizisku darbu, iekopt dārzu un mazliet norimties, līdztekus tam, veicinot mūsu attiecību kvalitāti ar Viņu. Ir jābūt pacietīgam un jāapzinās, ka paies laiks, kamēr izveidosies jauna attieksme pret ikdienu. Nevēlos teikt, ka visiem par katru cenu būtu jāvada sava dzīve mazāk apdzīvotos reģionos, arī dzīve mazpilsētā vai Pierīgā ir labs variants. Dievam ir svarīga mūsu fiziskā, mentālā un garīgā labklājība un veselība. Jo vairāk radām apstākļus, kuros varam kvalitatīvāk atpūsties un atslēgties no kņadas, steigas un nemitīgiem kairinājumiem, kas pieprasa mūsu uzmanību, jo labāk. Runa nav par to, ka tiek radīti ideāli apstākļi, bet drīzāk – ka mūsu skatījums uz apstākļiem mainās.

Kā jūs raksturotu savu ikdienu? Pastāstiet, ar ko jūs katrs ikdienā nodarbojaties! Vai gūstat tajā gandarījumu?

Eliza: Tipiska mācību gada griezumā mana ikdiena tiek pavadīta ilgās stundās akadēmijā, esot pilsētas skrējienā, mēģinot paveikt dažādus ar studijām saistītus darbus. Krišjānis tikmēr vada laiku, strādājot no mājām, bet lauksaimniecības sezonā (pavasaris – rudens) – darot darbus ģimenes saimniecībā, kas saistīti ar lauksaimniecību un būšanu traktorā, dažādos veidos apstrādājot zemi, līdz rudenī tiek novākta raža. Visos citos brīžos, darbojoties savā jomā – ar rokām izgatavojot nažus. Lai gan mūsu abu nodarbošanās veidi ir atšķirīgi, tiem abiem raksturīga tā pati nelaimīgā iezīme – steiga.

Aizvadu pēdējo studiju gadu un nu jau arī pašus pēdējos metrus bakalaura studijās Latvijas Mākslas akadēmijā. Absolvēšu Funkcionālā dizaina katedras grafikas un iepakojuma dizaina specializāciju. Vienkāršāk sakot, šajā nodaļā tiek veidoti jauni grafikas dizaineri un jomas speciālisti. Runājot par gandarījumu, gadu laikā esmu sapratusi, ka dizains man ir daudz

Radīt un rokām izgatavot kaut ko skaistu, kvalitatīvu, kas citus iedvesmo jēgpilnām lietām, ir ļoti piepildoši.

piemērotāks darbības lauks nekā, piemēram, māksla. Dizains ir rīks, tā rezultāta efektivitāti var mērīt piensumā, ko tas sniedz, piemēram, zīmola attīstībā. Domāju, ka šis aspekts tiešā veidā ietekmē gandarījumu. Lai gan jāatzīst, ka samēra ilgi savu vērību esmu mēģinājusi balstīt tajā, ko daru, vai tajā, ko kāds cits domā par manis paveikto darbu. Tas noteikti nav bijis veselīgākais domāšanas veids.

Krišjānis: Es gandarījumu gūstu abos darbos. Lauksaimniecībā ļoti patīkams brīdis ir redzēt skaisti sakoptu lauku. Īpaši skaisti lauki izskatās agrās rīta un vēlās vakara stundās. Tomēr lielākais gandarījums ir darbošanās nažu darbnīcā, kurā no “gandrīz nekā” top instrumenti, kas priecē cilvēkus. Tas ir tik ļoti iedvesmojoši, ka cilvēks, kas vairākkārt pasūtījis nažus, cer, ka viņš tos varēs nodot mantojumā bērniem un mazbērniem. Jā, mēs zinām, ka šī pasaule kaut kad drīz beigsies, bet tajā pašā laikā radīt un rokām izgatavot kaut ko skaistu, kvalitatīvu, kas citus iedvesmo jēgpilnām lietām, ir ļoti piepildoši. Piemēram, cilvēks, kas iegādājas nažus, sāk vairāk izbaudīt ēst gatavošanu, tātad pavada vairāk laika mājās, vairāk gatavo, iespējams, ēd veselīgāk un pavada vairāk laika ar sev mīļajiem mājniekiem, stiprinās viņu attiecības. Protams, mans piensums tajā ir varbūt 3%, bet tomēr. Darot jebkuru darbu kā Tam Kungam, mēs atstājam par Viņu un arī par sevi liecību. Tā mēs varam būt par liecību tur, kur esam. Otrā lieta saistībā ar nažu izgatavošanu, kas aizņem daļu mana laika un gandrīz visas svētdienas, ir nažu izgatavošanas meistarklases, kur klienti atbrauc un savā tempā manā pavadībā izgatavo sev vai nu virtuves, vai piedzīvojumu nazi.

Nodarbības notiek viens pret vienu, un šīs divas dienas, kas pavadītas kopā, nozīmē daudz laika sarunām par dažādiem tematiem, protams, ja iespējams, arī par garīgām lietām, tomēr mans mērķis nav cilvēkam uzbāzties, bet drīzāk radīt jautājumus, pārdomas. Pēc šīm divām kopā pavadītām dienām no dažiem cilvēkiem pat negribas šķirties, izveidojas draudzība. Es pieķeros cilvēkiem un ceru, ka Dievs par to priecājas, jo Viņš mums ir pieķēries vairāk, nekā mēs apjaušam.

Kā jūs nonācāt pie tā, ko šobrīd darāt? Kā Krišjānis nonāca līdz nažu izgatavošanai? Vai varat ko ieteikt jauniešiem, kuri vēl meklē savu “vietu”?

Krišjānis: Pēc biznesa un ekonomikas studijām sapratu, ka īsti nevēlos turpināt darbošanos kādā bankā, kur bija iespēja virzīties, jo pēc 16 gadiem, kas nosēdēti dažādās skolās, negribēju visu turpmāko dzīvi pavadīt birojā. Eliza arī Dievam bija ilgi lūgusi, lai Viņš iedod kādu nodarbi, hobiju, ko man darīt, jo tai laikā jau paralēli biju nodarbināts ģimenes saimniecībā. Naži sākās kā hobijs, bet pārtapa par pusslodzes nodarbošanos.

Atrast savu jomu, kurā iespējama nepārtraukta izaugsme, ir īpaša svētība.

Eliza: Savas vietas meklēšana ir process, domāju, ka Dievs vēlas, lai to atrodam. Šis process parasti nav viegls vai ātrs, tas prasa neatlaidību, lūgšanas un uzticību, īpaši tajos brīžos, kad viss šķiet pavisam nesaprotami. Tam ir liela nozīme, jo tā varam īstenot savu potenciālu, kas vēlāk ir par svētību arī visiem apkārtējiem. To var ilustrēt ar sava veida līdzību par augiem. Tie visi nav vienādi, un arī tiem piemērotākie apstākļi nav ne tuvu identiski – kādam vajadzīgs daudz gaisa mitruma, citam maz saules gaismas, bet savu pilnīgumu tie visi var sasniegt, ja atrodas tiem radītajos apstākļos.

Uzskatu, ka viens no mūsu kā cilvēku dzīves uzdevumiem ir apzināt tās spējas un raksturīgās lietas, kuras Dievs mums katram ir iedevis, un censties atrast vietu, kur tās spēj vislabāk attīstīties. Nevajadzētu šo “gala rezultātu” pārlieku idealizēt, bieži svarīgs ir pats meklēšanas process, kurā iemācamies par Dievu daudz vairāk nekā tad, ja uzreiz zinātu, kur ir mūsu piemērotākā vieta.

Krišjānis: Es ieteiktu sakārtot un saprast savas prioritātes, jo, izvēloties savu nodarbošanos, diez vai prātīgi par pašu svarīgāko būtu likt iespējamo algu vai peļņas potenciālu, vai to, ko no tevis sagaida citi. Vai tā būtu vecmāmiņa, brālis, vecāki vai skolotājs skolā. Darot darbu, kas pašu aizrauj, pat ja tas ir mazāk atalgots, ikdiena neliksies kā ciešanu pilna vieta un būs prieks doties uz darbu: attīstīties, darboties, mācīties, pieaugt. Man tā ir bijis. Atrast savu jomu, kurā iespējama nepārtraukta izaugsme, kur nav iespējams sasniegt griestus, bet tomēr konstanti pieaugt, ir īpaša svētība.

Vai jūs abi esat piedzimuši adventistu ģimenē? Kā esat piedzīvojuši Dieva klātbūtni savā dzīvē, personīgi tuvojoties Viņam? Kāds ir bijis ceļš uz personīgu Dieva iepazīšanu?

Krišjānis: Eliza ir dzimusi adventistu ģimenē. Pats neesmu, tomēr, skatoties uz savu bērnību, redzu, ka salīdzinoši daudz iemācīto vērtību ir tādas, kas saskan pilnībā. Paldies vecākiem! Nesen pārdomājot dažas savas bērnības ainas, kas iespiedušās atmiņā visciešāk, atminējos, ka bērnībā ticēju Dievam. Šķiet, ka Dievs katram to ieliek (Rom 1:19), un tad jau skola, protams, izdara savu un iemāca “vienīgo un pareizo” versiju – evolūcijas teoriju un lielo sprādzienu. Ar adventes vēsti un Dievu kā Personu mūs kā ģimeni iepazīstināja manas mammas māsa un viņas draugs, drīz vien pēc tam – arī vīrs. Gredzenu ģimene, nesen iepazīnuši Dievu, dedzīgi līdzdalīja jaunatklātās patiesības ar mums mazajā grupā, kas izveidojās mūsu mājās. Man tad bija kādi 16 gadi. Lielu lomu nospēlēja iespēja apmeklēt Ceļa meklētāju nometni, jo tur ieguvu pirmos kristiešu draugus. Priecājos par to, jo man nebija daudz

Ieraugot Dievu tādu, kāds Viņš patiesībā ir, pateikt Viņam „nē” ir gandrīz neiespējami.

citu draugu. Mīnuss dzīvojot ārpus pilsētas bērnībā – nebija iespējas tik bieži satikt draugus ārpus skolas. Tajā pašā laikā arī milzīgs pluss – pilsētā mani nesabojāja vienaudži un viņu ieradumi, blēņas.

Ap šiem 16 – 18 gadiem vēsti par Dievu pieņēmu intelektuāli, tikai kādus gadus 3 vēlāk biju gatavs pieņemt kristību un atzīt Kristu par personīgo glābēju. Šis laiks pēc kristībām bija īpašs, jo ļoti nodevos personīgajam laikam ar Dievu un tiešām izteikti izjutu Viņa klātbūtni – kā tādu vairogu un bruņas ap sevi. Protams, šobrīd saprotu, ka šī īpašā sajūta bija Dieva dāvana, lai manī nostiprinātu pārliecību par Viņu. Pēc tam tiku iesaistīts arī nopietnākās kalpošanās un tās, patiesībā, bijušas lielākais intelektuālās izaugsmes veicinātājs, kas mijās ar nepieciešamību pēc palīdzības no augšas. Redzēt, ka Dievs atrisina šķietami bezcerīgas situācijas, ir bijis ticību stiprinoši. Man šķiet, ka bieži mūsu draudzēs pietrūkst atklātības un pazemības. Varu atzīt, ka mana garīgā dzīve nav bijusi lineāra, pieaugoša taisne vai eksponentlīkne. Dažādu apstākļu dēļ esmu bijis dedzīgāks vai vienaldzīgāks, un īpaši pēdējos gados ir bijuši brīži, kad iestājies nogurums no kristīgās dzīves. Ne jau no vērtībām, bet no tā, ka šī dzīve nav tik spoža un spilgta kā citiem vai tāda, kāda bijusi iepriekš. Daudzi adventistu jaunieši, ko iepazīnu nometnēs, ir draudzi pametuši un šo iemeslu dēļ vairs neapmeklē draudzi. Nemeklējot vainīgos, jāteic, ka iemesls ir pavisam vienkāršs – viņu ausis nav sasniegusi patiesa, bibliska vēsts par taisnošanu ticībā un to, kāds ir Dieva raksturs. Kāpēc tā uzdrīkstos teikt? Jo, ieraugot Dievu tādu, kāds Viņš patiesībā ir, pateikt Viņam „nē” ir gandrīz neiespējami.

Kā jūs ikdienā uzturat attiecības ar Dievu? Vai izjūtat kādus šķēršļus tam, ja jā, tad kā ar tiem cīnāties?

Krišjānis: Kā jau minēju, pēdējā laikā personīgā garīgā dzīve nav bijusi tāda, kādu to vēlētos, un tad parādījās Covid-19 krīze, kas bija liels stimuls pamosties. Šo sociālās distancēšanās laiku ir izdevies izdzīvot kā lielu personīgu atmodu. Bija iespēja un laiks no jauna apskatīt un iedziļināties Bībelē, daļēji pateicoties *Arise* institūta piedāvātajai virtuālajai mācekļības programmai. Tas lika paskatīties uz mūsu Dievu ar jaunām acīm, atgriezties pie pirmās mīlestības un pat vēl vairāk.

Nav nekā tāda, ko mēs varētu izdarīt, kas liktu Dievam mūs mīlēt vairāk. Un nav nekā tāda, ko mēs varētu izdarīt, kas liktu Dievam mūs mīlēt mazāk.

Tajā pašā laikā šķēršļu ir daudz, neatkarīgi no tā, kur dzīvojam vai ko darām. Mums visiem ir tikai 24 stundas, mums ir pienākumi, darbi, kam līdzī nāk steiga. Un, protams,

ka vieglākais, ko no dienaskārtības izgriezt, ir nesteidzīgs laiks ar Dievu. Šobrīd ir izdevies to integrēt atpakaļ ikdienā, un tā ir liela svētība, jo, protams, sakārtojas prioritātes un arī atnāk apziņa, ka visu tāpat nekad nevar paspēt, lai gan jaunības maksimālmā dažreiz liekas citādi.

Jūs esat Cēsu “Sadraudzības” draudzes locekļi. Kur jūs rodat motivāciju kalpošanai draudzē? Ko jūs esat iemācījušies/ sapratuši, aktīvi iesaistoties draudzes dzīvē?

Krišjānis: Motivāciju atrast dažreiz ir ļoti viegli, citreiz grūti. Ir kalpošanas jomas, kurās draudze darbojas, bet kurās es personīgi nespēju saskatīt jēgu, šādās aktivitātēs ir grūtāk piedalīties. Esmu secinājis, ka mums abiem ir nepieciešamība saskatīt jēgu kādā aktivitātē, lai spētu tai nodoties. Citas kalpošanas jomas aizrauj, un ir vieglāk tajās piedalīties. Bet, lai arī cik svarīgi būtu kalpot kopā ar draudzi kopīgos projektos, mans uzskats ir, ka mēs visvairāk ietekmes varam atstāt tur, kur atrodamies 6 dienas nedēļā, jo tur mēs varam nodibināt dziļāku kontaktu. Man darbs ir iegrozījies tā, ka svētdienās ir jāstrādā – jāuzņem cilvēki uz meistarklasēm, un tas ir mans misijas lauks. Man ir iespēja satikt daudz dažādu cilvēku, ko mēs kā draudze ar tradicionālām misijas

aktivitātēm, visticamāk, neaizsniegtu. Tas, ka dzīvojam laukos, nenozīmē, ka mums nebūtu iespējas liecināt, jo Dievs visu ir sakārtojis tā, ka cilvēki brauc pie mums.

Draudzes dzīve likusi iemācīties, ka ne vienmēr viedokļi saskanēs. Gluži kā Rom. 14. nodaļā. Tas, ko Dievs no mums sagaida, ir netiesāt citus un meklēt vienprātību. Ne pie kādiem apstākļiem neiedomāties, ka paša personīgie uzskati ir absolūta patiesība. Tas visbiežāk ir tikai subjektīvs viedoklis. Un tomēr, ja jāklūdās, tad uz žēlastības pusi.

Kāds ir jūsu iedrošinājums tiem, kuri ir vēl ceļa sākumā Dieva personīgā iepazīšanā?

Krišjānis: Atcerēties dažas ļoti svarīgas patiesības: Dievs vēlas mūsu laimi un mīl mūs vairāk nekā mēs paši, tādēļ mums ir Viņam jāuzticas. Nav nekā tāda, ko mēs varētu izdarīt, kas liktu Dievam mūs mīlēt vairāk. Un nav nekā tāda, ko mēs varētu izdarīt, kas liktu Dievam mūs mīlēt mazāk. Izprast un iedziļināties, ko nozīmē glābšana ticībā, jo tas padara mūsu ticību skaistāku par visām citām reliģijām. Bībele atklāj ļoti skaista, cēla, pacietīga Dieva raksturu: Viņš ir pazemīgs, mīlošs, uzticams, līdzietīgs, un Viņš ir mīlestība. Izlasīt grāmatu “Laikmetu ilgas”, jo tā ļauj Jēzu iepazīt vēl personīgāk.

Mieru Es jums dodu, jūsu sirdis lai neizbīstas

Krā: Es nevaru sagaidīt, kad beigsies tas milzīgais, šausmīgais negaiss! Vēja nolauztiem zariem jau pilna zeme! Briesmīgi! Kā tu, Krū, vari mierīgi lasīt grāmatu un graužt riekstus, kad ārā gaudo tādi nikni vēji?

Krū: Es nebaidos no vējiem, pērkoniem un negaisiem, un zibeņiem! Jā, jā, es nemaz nelielos! Man nav bail un viss!

Krā: Man gan ir ļoti bailīgi! Lietus taisni vai gāžas istabā ar milzu spēku!

Krū: Krā, beidz tupēt zem gultas! Lien ārā! Nebaidies un dzīvo normālu dzīvi!

Krā: Es pat no gultapakšas dzirdu, kā vējš nikni rausta logu slēģus! Šķiet, vētra tūlīt visu aiznesīs pa gaisu! Iespējams, arī mani! Kā tu, brālīt, vari būt tik mierīgs, kad ārā tāda baisa vētra!?

Krū: Zini, māšuk, “Tas Kungs ir ar mani, es nebīstos ne nieka!” (Ps. 118:6) Vai to tu esi aizmirsusi?

Krā: Nē, neesmu, bet vienalga bailīgi.

Krū: Es zinu tikai to, ka visas vētras, zibeņi un pērkonī ir DIEVA kontrolē. Un es arī esmu DIEVA kontrolē, tāpēc man ir pilnīgi mierīga sirds!

Krā: Man arī parasti ir ļoti mierīga sirds. Bet tagad miers ir kaut kur pazudis.

Krū: Vai tu domā to atrast zem gultas?

Krā: Nē, te, zem gultas arī miera nav. Zini, varbūt, ja es būtu drusciņ lielāka un iespaidīgāka, tad es tā nebaidītos no visa. Varbūt es priekš miera bailīgos brīžos esmu par sīku? Kā tu domā?

Krū: Es, piemēram, arī neesmu nekāds milzu Goliāts, bet gan tāds pats vārnu bērniņš kā tu. Man šķiet, mieram nav nekāda sakara ar izmēru.

Tētiņš: Pareizi, Krū, DIEVS uzlūko sirdi. Arī mazs var veikt lielus varoņdarbus, ja sirsnīgi ir ticība

DIEVAM. **Kam stipra ticība, tam Tu dod mieru, tiešām mieru, jo viņš palaujas uz Tevi! (Jesajas 26:3)** Kad palaujamies uz sevi, vienmēr ir liels uztraukums, ja palaujamies uz DIEVU – ir miers.

Krū: Re, māšuk, mieram nav nekāda sakara ar to, ka esi sīks putniņš!

Tētiņš: Vai atceraties stāstu par mazo ganu zēnu, kurš uzveica milzi Goliātu?

Krū: Es atceros. Goliāts izsmēja karavīrus, jo viņš zināja, ka visiem no viņa bail!

Krā: Protams, ka bail! Kā tad lai no viņa nebaidītos, ja viņš bija trīs metrus garš, muskuļains un spēcīgs milzis?

Krū: Un tomēr – ganu zēns Dāvids piecīnīja šo milzi!

Tētiņš: Tas notika tikai tāpēc, ka viņš palāvās uz DIEVA, ne savu spēku. Kad Dāvids ieradās pie brāļiem kara laukā un izdzirdēja Goliāta nīrgāšanos par Dieva karapulku, viņš brīnījās, ka nav neviena, kurš ietu ar šo milzi cīņā.

Krā: Atceros, Dāvids lūdza ķēniņam atļauju cīnīties ar šo milzi.

Tētiņš: Ķēniņš sākumā gan negribēja tam piekrist, sakot, ka Dāvids vēl patiešām ir pavisam jauns zēns un viņam tas nebūs pa spēkam, bet Dāvids sacīja, ka uzveiks šo milzi tāpat, kā ir piecīnījis gan lauvenu, gan lāci, kad tie uzbruka viņa ganāmpulkam. Dāvids sacīja, ka tāds pats liktenis sagaida arī šo milzeni, kurš atļāvies nīrgāties par Dieva karapulku.

Krā: Kā viņš varēja būt tik drošs, ka uzvarēs cīņā ar šo spēcīgo vīru?

Tētiņš: Dāvids palāvās uz DIEVU, ka DIEVS cīnīsies kopā ar viņu.

Krā: Bet Dāvids taču bija tikai ganu zēns. Viņam pat nebija bruņu!

Tētiņš: Ķēniņš apgērba Dāvidu savās karavīra bruņās.

Krū: Jā, jā, tikai tās bija tik smagas, ka Dāvids nevarēja pat izkustēties no vietas!

Krā: Tādās dzelžu drēbēs taču vispār nevar pacīnīties!

Tētiņš: To saprata arī Dāvids un uz kaujas lauku devās bez ķēniņa bruņām. Tajā brīdī Goliāts ieaurojās varenā balsī, vai tiešām neesot neviena varonīga karavīra šajā karapulkā, kuram būtu drosme iznākt tam pretī kaujā. Tad Dāvids mierīgu sirdi, bez karavīra bruņojuma, savās ganu zēna drānās, paņemot līdzī vienīgi savu lingu, devās pretī šim milzenim.

Krā: Vai, man jau no domām vien nāk virsū gībšana! Tas ir tik ļoti bailīgi!

Tētiņš: Goliāts, ieraudzīdams Dāvidu, sadusmojās, ka viņam pretī iznācis, kā viņš teica, tāds sīks knislis, un draudēja to izbarot putniem. Bet Dāvids par to daudz nebēdāja. Viņš sacīja filistietim: “Tu nāc pie manis ar zobenu un šķēpu, un kaujas vāli, bet es eju tev pretī Tā Kunga Cebaota Vārdā, kas ir Israēla karapulku Dievs, kuru tu esi izaicinājis. Šodien Tas Kungs tevi nodos manā rokā! Šis karš pieder Tam Kungam!” Kad nu Goliāts cēlās un tuvojās Dāvidam, tad Dāvids pasteidzās un izskrēja tam pretī, iebāza roku tarbā un izņēma no tās akmeni, laida to ar lingu, un akmens ķēra Goliātu pašā pierē, un tas nokrita pie zemes. Tā Dāvids ar lingu un akmeni to pieveica.

Krū: Redzi, Krā, uzvarai nav nekāda sakara ar to, vai esi augumā liels vai maziņš.

Krā: Kur gan viņam radās tāda drosme un spēks sirdī, ka viss būs labi?

Tētiņš: Dāvids zināja, kur meklēt spēku.

Krā: Un kur tas ir?

Tētiņš: DIEVS ir solījis, ka **Mierā un palāvībā jūs atrastu**

spēku. (Jes. 30:15) Dāvids palāvās uz DIEVU.

Krā: Nu, labi, bet kur gan atrast mieru?

Krū: Kā tu nesaproti, māšuk, kad mēs meklējam DIEVU, tad atrodam arī mieru, jo **Viņš ir mūsu miers. (Efeziešiem 2:14)**

Krā: Tas nozīmē, ka viss labais ir jāmeklē pie Debessēva.

Tētiņš: Bērni, ja kādreiz arī jūsu sirsnību nomāc bailošanās vai uztraukums, vienmēr atcerieties, ka Debessēvs jums ir solījis Savu mieru.

Mieru Es jums atstāju, Savu mieru Es jums dodu; ne kā pasaule dod, Es jums dodu. Jūsu sirdis lai neiztrūkstas un neizbīstas. (Jāņa 14:27)

Un Dieva miers, kas ir augstāks par visu saprašanu, pasargās jūsu sirdis un jūsu domas Kristū Jēzū. (Filipiešiem 4:7)

UZDEVUMS

Jēzus mums ir sacījis: **“Mieru Es jums atstāju, Savu mieru Es jums dodu; ne kā pasaule dod, Es jums dodu. Jūsu sirdis lai neiztrūkstas un neizbīstas.”** Uzraksti uz katras tukšās rindas kādu vārdu ar attiecīgo sākumburtu, kas rada bailes un uztraukumu. Atceries, ka visus šos nemiera izraisītājus vari uzticēt Jēzum, lai piepildītos viņa apsolījums.

N _____
E _____
I _____
Z _____
T _____
R _____
Ū _____
K _____
S _____
T _____
A _____
S _____

U _____
N _____

N _____
E _____
I _____
Z _____
B _____
Ī _____
S _____
T _____
A _____
S _____

Konkurša balviņas par maiju saņemš:

Liene, Arturs, Emīls un **Rainers** no Saulkrastiem, **Leila, Stefans, Tilānija, Marija, Edvards, Loreta, Eliza, Estere, Samuels, Katrīna** un **Tina** no Rīgas, **Emilija** un **Renārs** no Smiltenes, **Laima** un **Emīls** no Pļaviņām, **Stefans, Elija** un **Elisa** no Liepājas, **Viktorija, Krista, Kristers** un **Raivo** no Kandavas, **Santa, Roberts, Alda, Kristers, Renārs** un **Evita** no Dobeles.

Vēl par aprīli balviņas saņē: **Santa, Roberts, Alda, Kristers, Renārs, Klāvs** un **Jānis** no Dobeles, **Lote** un **Betija** no Limbažiem. Atvainojamies, ka pagājušajā žurnālā netika publicēti jūsu vārdi!

Konkurša **“APSOLĪJUMA DĀRGUMA LĀDĪTE”** nākamās tēmas un iesūtīšanas termiņus skatiet mājas lapā www.adventisti.lv sadaļā ZIŅOJUMI. Gaidīsim jaunos darbiņus līdz katra mēneša 22. datumam!

Elīna, 12 gadi, Olaine

Julīna, 9 gadi, Sigulda

Rēzija, 10 gadi, Olaine

Estere, 7 gadi, Rīga
Dāvis, 12 gadi, Olaine

Knuts un Raivo, Olaine
Sofija, 8 gadi, Valka

Katrīna, 6 gadi, Rīga
Tilānija, 2 gadi, Rīga

Sāra, 11 gadi, Valka

Es Esmu labais
gans. Labais
Gans atdod
savu dzīvību
par mūsu
atmi.

[Jāņa Jans]

TILĀNIJA